

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

EEN ZONDERLINGE EPIDEMIE

15 cent.

Ziet u, dáár schiet hij zijn vergiftigde naalden mee weg.

No. 1337.

NIEUWE SERIE

EEN ZONDERLINGE EPIDEMIE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN STERFGEVAL IN DEN SCHOUWBURG.

De voorstelling van Shakespeare's Othello in het Garrick Theater was in vollen gang.

De zaal was uitstekend bezet en de bezoekers volgden in ademlooze spanning het heerlijke spel.

Inderdaad speelde een bekende acteur de rol van den jaloerschen Moor op aangrijpende wijze.

Hij wist de toehoorders diep in het hart te treffen door zijn expressief spel en zijn prachtig geluid.

Na het derde bedrijf barstte dan ook een luid gejubel los.

Het doek viel en de bezoekers begaven zich voor een deel naar den grooten foyer.

Spoedig was deze gevuld met een elegant publiek naar het Engelsche gebruik in keurige avondtoiletten gedost.

Men zag daar vele grootheden uit de financiële wereld, speculanten, effectenmakelaars, groote kooplieden en voorts diplomaten, bekende geneesheeren en advocaten en tal van schatrijke jongelui, die nog geen enkel beroep uitoefenden, en zich hier eigenlijk een weinig verveelden, maar naar het stuk van Shakespeare kwamen zien, omdat het nu eenmaal zoo behoorde.

Dicht bij het kolossale buffet van een der koffiekamers stonden twee heeren, die in een fluisterend gesprek met elkander gewikkeld waren.

De een was van meer dan middelmatige gestalte, en hij stak met zijn breede schouders ver boven de meeste heeren in zijn omgeving uit.

Hij was echter slank gebouwd, maar zijn geheele lichaam verried buitengewone kracht

en vlugheid, niettegenstaande hij, naar het uiterlijk te oordeelen, minstens vijf en veertig jaar moest zijn.

Zijn haar was bijna geheel grijs en daarmede vormde zijn nog jeugdige, schitterende grijze oogen, een zonderling contrast.

Van tijd tot tijd drukte hij een in goud gevatte monocle met een wat vermoeid gebaar in de rechteroogholte en bekeek dan onverschillig, eenigszins spottend, de overige bezoekers.

Zijn metgezel was bijna een half hoofd kleiner, maar evenzeer krachtig gebouwd, veel jonger, en zijn blozend gelaat, waarin helder blauwe oogen schitterden, getuigde van een opgewekt humeur en levenslust.

De bezoekers stonden in talrijke groepjes het stuk en het spel te bespreken.

Een heer met spierwit haar, zeer lang en zeer mager, een der steunpilaren der Londensche beurs, en wiens vermogen zich bij miljoenen ponden sterling liet becijferen, maakte zich van een der groepjes los en kwam op een der heeren bij het buffet toe.

Hij boog voor hem en zeide:

— Wij hebben het oordeel van Lord William Aberdeen nog niet vernomen. Toch twijfel ik er niet aan, of gij zult u, met uw grondige kennis van ons tooneel, reeds een opinie hebben gevormd.

— Inderdaad, Mr. Bingham, antwoordde Lord Aberdeen. Ik moet erkennen, dat ik het spel zeer hoog schat. Het doet mij sterk aan Mounet Sully denken.

— Vindt gij onzen speler dan niet veel beter?

vroeg de heer met het witte haar eenigszins verwijtend.

— Neen, Sir! Zoo chauvinistisch ben ik niet. Ik voor mij vind den Franschen acteur onverbeterlijk. Slechts Garrick zelf zou ik met hem durven vergelijken.

De heer met het witte haar wilde juist antwoorden, toen het geluid van een zwaren val, gevolgd door eenige kreten van verschrikte dames, hem deed omzien.

— Wat is dat? mompelde hij zacht.

— Ik weet het niet, antwoordde Lord Aberdeen. Er schijnt iemand gevallen te zijn.

Terzelfder tijd begaven zich een groot aantal bezoekers snel naar de een of andere groote zaal.

Het stemmengemompel steeg, zonder dat men er nog de oorzaak van kon vermoeden, eensklaps tot een opgewonden gefluister.

Toen hoorde men een schelle vrouwenstem boven alles uit om water en azijn roepen.

— Er schijnt een ongeval gebeurd te zijn! mompelde de heer met het witte haar weder. Zouden wij niet eens gaan kijken?

Lord Aberdeen haalde de schouders op en zeide tamelijk onverschillig:

— Het is hier zeer warm — er zal een dame flauw gevallen zijn.

Toch volgde hij, vergezeld door zijn vriend Charles Brand, Mr. Bingham, die met snelle en driftige passen naar het midden van de zaal was gegaan, waar de bezoekers zich thans schenen te verdringen.

Op veler gelaat lag een angstige uitdrukking.

Voor al de dames schenen zeer verontrust te zijn.

— Wat zou hem schelen? vroeg een van de dames fluisterend aan de ander, terwijl zij zenuwachtig haar kanten zakdoekje aan den mond bracht. Hij blijft zoo stil liggen.

— En hij ziet zoo bleek! bevestigde de aangesproken dame.

— Het schijnt dus een heer te zijn! merkte Lord Aberdeen kalm op. Maar wij mannen plegen toch beter tegen de warmte bestand te zijn. Ik wil eens zien wat het is.

Hij deed nog eenige stappen nader.

Enige jongelieden, die voor hem stonden, maakten eerbiedig plaats voor den philantroop, die in geheel Londen bekend was en die geen enkele première gemist had.

Zoo kon hij tot dicht bij de plek naderen waar het lichaam van een tamelijk zwaarlijvig man rechte uit op den parketvloer lag uitgestrekt, geheel bewegingloos.

Om dat lichaam heen stonden een aantal dames, die zenuwachtig de handen wrongen en eenige jongelieden, die blijkbaar volstrekt niet wisten, wat ze moesten aanvangen.

Nu klonk de heldere stem van Lord Aberdeen boven het zenuwachtig gefluister uit, die riep:

— Ik geloof niet, dat het veel zal geven, dames en heeren, of gij hier als door den donder getroffen blijft staan kijken zonder iets te doen. Daardoor zult gij dezen heer zeker niet weder

tot het bewustzijn terugbrengen. Is hier geen dokter in de zaal?

Er volgde geen antwoord op deze vraag.

Lord Aberdeen wendde zich om en riep over de hoofden van degenen die achter hem stonden tot zijn vriend:

— Mijnheer Brand, weest zoo goed en ga eens in de kleine koffiekamer hiernaast. Indien ik mij niet vergis heb ik daar Dr. Baker zien binnen gaan. Verzoek hem onmiddellijk hier te komen.

De jonge man verwijderde zich snel.

Lord Aberdeen drong nog meer naar voren en knielde naast den bewusteloze neer.

Hij legde zijn oor op het spierwitte, stijf gesteven overhemd van den bewusteloze en luisterde aandachtig naar den harts slag.

Zijn gelaat stond ernstig toen hij het weder ophief.

Toen keek hij in de oogen van den man die op den grond voor hem lag uitgestrekt en hield een klein zakspiegeltje op eenige centimeters boven diens lippen.

Toen stond hij langzaam op en keek den kring rond, die om den bewusteloze was heenge drongen.

— Bevindt zich hier een familielid van dezen heer? vroeg hij.

Er volgde geen antwoord.

Lord Aberdeen, wierp nogmaals een ernstigen blik op den man die voor hem op den parketvloer lag en zeide toen afgemeten:

— Dan kan ik het wel ronduit zeggen, dat deze man niet bewusteloos, maar dood is!

Een kreet van schrik klonk door de zaal.

Vele dames verwijderden zich in allerijl, terwijl andere op het punt stonden flauw te vallen.

Zij die minder teerhartig waren, schudden meewarig het hoofd en vroegen elkander verwonderd af waaraan deze zoo plotselinge dood wel toegeschreven moest worden.

Op dat oogenblik kwam Dr. Baker haastig de zaal binnen.

Hij had zijn practijk vooral in de hoogste kringen en velen in de koffiekamer kenden het kleine beweeglijke mannetje met zijn kalen schedel en zijn grooten hoornen bril.

Charles Brand volgde hem op de hielen.

De dokter drong snel door de rijen bezoekers heen, die nog steeds om het beweginglooze lichaam geschaard stonden en knielde er naast neder.

Het onderzoek duurde slechts zeer kort.

— Deze man is dood, zeide hij eenvoudig, terwijl hij weer opstond en den kring in het rond zag als tartte hij de aanwezigen hem tegen te spreken.

Een diep zwijgen volgde op deze woorden.

Toen klonk de stem van Bingham:

— Maar hoe is dat mogelijk? Ik begrijp er niets van. Ik heb Tumulty wel niet intiem gekend, maar ik heb toch altijd gemeend, dat hij een sterk, krachtig man was, zeker niet

onderhevig aan toevallen of iets van dien aard.

— De overledene was nog al zwaarlijvig, merkte Dr. Baker op met de kalmte van een man, die jaarlijks honderden sterfgevallen onder de oogen krijgt en alle teerhartige aandoeningen reeds lang van zich heeft geworpen. Misschien heeft hij een beroerte gekregen. Hoe dan ook — het lichaam kan hier niet blijven liggen, dat is duidelijk. Kent gij zijn adres? zoo wendde hij zich tot Bingham.

— Welzeker, hij woont aan het Strand No. 83.

— Zou een van de heeren dan een paar suppoosten willen roepen? ging de dokter voort. Dan kunnen die hem naar beneden dragen. Wij moesten dan maar een auto bestellen, dan kan het stoffelijk overschot daarin naar het Strand vervoerd worden.

Maar toen Charles Brand zich naar de deur wendde om aan dit verzoek gehoor te geven, scheen het beweeglijke mannetje zich plotseling weder te bedenken.

— Wacht eens even, riep hij uit. Kunt gij mij ook zeggen, mijnheer Bingham, of deze heer Tumulty familie heeft, ik bedoel — is hij getrouwd en wacht men hem in zijn woning?

— Neen, voor zoover ik weet, heeft hij kind noch kraai op de wereld, antwoordde Bingham. Getrouwd is hij in ieder geval niet. Hij woont op kamers.

— Dan is het wel zoo verstandig als men hem maar dadelijk naar een ziekenhuis brengt, meende Dr. Baker. Er is er een op nauwelijks honderd pas afstand. Nu kunt gij uw gang wel gaan, mijnheer, zoo wendde hij zich weder tot Charles, die aan de deur was blijven staan.

Deze snelde weg en keerde eenige oogenblikken later terug met twee van de krachtigste suppoosten, die hij had kunnen vinden.

Niet zonder eenige moeite droegen deze het lijk van den zoo plotseling door den dood overvallen schouwburgbezoeker de trappen af en naar de inmiddels bestelde huurauto.

In de zaal zelf had men van dit noodlottig voorval zoo goed als niets vernomen.

En de voorstelling ging dan ook door, alsof er volstrekt niets was voorgevallen.

Slechts degenen die van het plotseling sterfgeval getuige waren geweest, praatten er in de

eerstvolgende entre-acte nog even over na.

Maar nog voor Othello, de ongelukkige Desdemona met het hoofdkussen gesmoord had, waren zij het geheele voorval alweer vergeten.

Alleen Lord William Aberdeen en zijn vriend spraken nog geruimen tijd over het zonderlinge voorval door.

Toen de voorstelling was afgelopen en zij in de vestiaire hun overgoed hadden aangeschoten, begaven de beide heeren zich naar buiten, waar een zeer fraaie groote auto op hen wachtte.

De chauffeur, een reus van een kerel, sprong van zijn zetel, tikte aan zijn pet en opende het portier.

Lord William Aberdeen en Charles Brand stapten in.

Het portier werd dichtgeklapt en de auto stelde zich in beweging.

Nadat de beide heeren eenigen tijd zwijgend naast elkaar hadden gezeten, begon de jongste:

— Je bent vrij stil, Edward. Ik hoop toch dat het sterfgeval van een jouw vreemde je niet zoo zal hebben getroffen, dat het op je stemming influenceert?

— Als Lord William Aberdeen had ik het misschien met onverschilligheid voorbijgegaan, antwoordde hij. Maar als John Raffles boezemen al deze plotselinge overgangen van het leven naar den dood mij belang in.

— Maar de man zal een beroerte hebben gekregen, riep Charles uit. Dat is toch niets bijzonders?

— Ik weet zeer goed hoe iemand er uit ziet, die een beroerte heeft gekregen, antwoordde John Raffles — want hij was het inderdaad. En ik verzeker je, dat die er geheel anders uitzien.

— Maar wat zou hem dan overkomen zijn? ging Charles Brand verwonderd door.

— Weet ik dat? was de wedervraag van den Grooten Onbekende. Misschien heeft de man wel vergift ingenomen.

— Kom, kom, ik geloof dat je fantasie je parten speelt, riep Charles lachend uit. Het gebeurt toch wel eens meer, dat iemand plotseling sterft, zonder dat er bepaald van een beroerte sprake behoeft te zijn.

HOOFDSTUK II.

HET TWEDE STERFGEVAL.

Den volgenden morgen, toen John Raffles aan de ontbijttafel zat in de prachtige villa, die hij onder den naam van Lord William Aberdeen in Cromwellstreet bewoonde, greep hij met een snel gebaar naar het blad dat naast zijn bord lag.

Het was het ochtendblad van de „Times”.

Hij zocht het spoedig door, maar wierp het toen met een teleurgesteld gezicht en een ongeduldig gebaar weder naast zich neder.

— Nauwelijks twee regels zijn aan het geval gewijd! merkte hij op.

— Wat had je dan eigenlijk verwacht? vroeg Charles glimlachend, die tegenover hem zat.

— Dat kan ik je niet zeggen, maar deze weinige regels lijken mij toch wel wat al te kort en te nietszeggend.

— Wat deed de man eigenlijk voor zijn vak? vroeg Charles tamelijk onverschillig, want eigenlijk kon het hem volstrekt niets schelen.

— Hij was advocaat! antwoordde Raffles.

— Nu daarvan blijven er altijd nog genoeg over, merkte de jonge man op, terwijl hij zich voorzag van een knappend stukje geroosterd brood en dat ijverig met jam begon te besmeren.

Na eenige oogenblikken vroeg hij:

— Wij zouden immers vandaag naar de wedrennen gaan?

— Ja, zoo was ons plan! antwoordde de Groote Onbekende.

— Een van je eigen paarden loopt immers mede?

— Ja, „Goldstar”.

— Heb je er nog al hoop op?

— Indien ik dat niet had, was ik mijn paard niet waard! antwoordde Raffles glimlachend. Iedereen hoopt immers, dat zijn eigen paard zal winnen. Maar ik geloof werkelijk dat hij in goeden vorm is.

— Maar de tegenstanders zijn sterk, als ik mij niet vergis. Ik zeg dit niet om je te ontmoedigen, maar alleen om aan te toonen, dat „Gold Star” de overwinning zeker niet zal stelen!

— Dat weet ik! antwoordde Raffles bedaard. Mijn zwaarste tegenstanders zijn „Memphis II” en „King Lear”.

— Ja, vooral op „King Lear” is geloof ik zwaar gewed! hernam de jonge man. Het paard van Hughes is zwaar favoriet, zooals je wel zult weten. Ik heb mij wel eens afgevraagd hoe die man aan dat prachtige dier gekomen is. Hij is toch maar een gewoon advocaat.

— Ongetwijfeld, maar een advocaat die hoogst gewichtige processen heeft gewonnen en bovendien onlangs van een tante een buitengewoon groot fortuin heeft geërfd.

— Hoe weet je dat? vroeg Charles verbaasd.

— Ik weet het, omdat ik het in mijn beroep wel moet weten! antwoordde Raffles ironisch. Dergelijke dingen blijven mij niet lang verborgen. Ik heb kennis aan een hooggeplaatst ambtenaar bij de Registratie en Domeinen en evenzeer heb ik vrienden bij den Fiscus, met name bij de afdeeling successierechten! Door een deigelijk kanaal heb ik ook dit bericht vernomen en je weet hoezeer deze gegevens ons dikwijls van pas komen.

— Nu, het doet er niet toe hoe hij aan dat paard is gekomen! meende Charles op luchtigen toon. De hoofdzaak is, dat „Gold Star” het achter zich laat!

De beide vrienden beëindigden hun ontbijt, deden eenige zaken af en daarop dicteerde Zijne Lordschap eenige brieven aan zijn vriend.

Vervolgens kleedden zij zich aan, gebruikten de lunch in een fijn restaurant in Oxfordstreet,

bestelden daar telefonisch een huurauto en reden daarmee naar Clifford, een klein plaatsje, waar vaak tusschentijdsche paardenrennen plaats vinden, die in belangrijkheid wel niet kunnen halen bij den beroemden Derby-wedstrijd, maar die toch ook zeer druk bezocht worden, daar zij behooren tot de eerste, die in het ren-seizoen gehouden worden.

Raffles begaf zich dadelijk, door Charles vergezeld naar de box, waar zijn paard gestald was, een prachtige goudvos, onberispelijk geborsteld en die in zijn minste bewegingen zijn verbazende kracht en vlugheid verried.

De jockey, die met het paard zou rijden, stond naast het heerlijke dier en streek het liefkoozend over den prachtigen, glanzenden nek.

— Is alles in orde, Higgins? zoo wendde Raffles zich tot den jockey.

— Ja, Mylord, wij hebben uit het paard gehaald wat er in zit. Ik kan u niet meer zeggen dan dat hij aanstonds zal geven wat hij kan. Meer kunnen wij niet van hem verlangen.

— Je hebt gelijk, Higgins! zeide Raffles glimlachend. Dat zou onbillijk zijn. Maar het dier lijkt mij in uitstekende conditie te zijn.

— Ongetwijfeld, Mylord! Maar hebt gij „King Lear” reeds gezien?

— Neen, waartoe die vraag?

— Wel, Mylord, omdat dat paard de eenige ernstige tegenstander van „Gold Star” kan zijn en ik verzeker u, dat wij een zware partij aan hem zullen hebben.

— Nu, Higgins, ik vraag je niets anders dan je best te doen! zeide Raffles, terwijl hij den jockey een tikje tegen de wang gaf.

— Dat beloof ik u, Mylord, antwoordde de man eenvoudig.

Toen Raffles de box verliet keek hij nog eens om.

Het prachtige renpaard had den fijnen hals over den schouder van zijn jockey gebogen en het leek alsof het heerlijke dier zachtjes met zijn berijder fluisterde!

— Zij kunnen goed met elkaar overweg! merkte Charles lachend op. Je zou zeggen, dat het paard hem omhelst.

— De helft van den strijd is gewonnen, als paard en jockey elkander goed verstaan! hernam Raffles. Kom, laat ons naar het paddock gaan.

Zij liepen verder langs de stallen waar de paarden in hun boxen geschaard waren en bereikten eindelijk de weegplaats, waar de jockey's zich een voor een, met de zadels en de tuigen der paarden in de hand, moesten laten wegen.

De wedrennen hadden een aanvang genomen.

Na eenige minder belangrijke rennen, naderde de groote steeple-chase, waaraan ook „Gold Star” zou deelnemen.

Plotseling ontstond er opschudding onder het publiek, dat zich op het grasveld voor de groote tribune in de buurt van de finish ophield.

Luide stemmen riepen door elkaar.

— Wat gebeurt er? Is er een ongeluk gebeurd? riep Charles uit.

Hij greep een kennis bij den arm, die hem met een verschrikt gezicht voorbij wilde snellen.

— Laat mij gaan! riep deze uit, terwijl hij zich losrukte. Ik moet een dokter van de groote tribune gaan halen.

— Wat is er aan de hand? riep Charles, terwijl de jonge man reeds weder wegsnelde.

— Hughes heeft een beroerte gekregen!

En het volgende oogenblik was hij verder gesneld en zag men hem de trappen naar de groote tribune opstormen.

Raffles en Charles keken elkander zwijgend aan.

— Alweer een plotseling sterfgeval! mompelde de jonge man.

— En alweer een adovaat! vulde Raffles lakoniek den zin aan.

Zij keken ingespannen naar de groote tribune achter hen.

De jonge man riep blijkbaar iets, en op een der voorste rijen stond een lange man op, gekleed in een lichtgrijze jas, het hoofd bedekt met een hoed van dezelfde kleur, die haastig op den jongen man toetrad.

Raffles bracht een kijker aan zijn oog.

— Wie is dat? vroeg Charles, die den man in het grijs op dien afstand niet herkende.

— Dat is Dr. Meade, de huisdokter van advocaat Hughes! antwoordde Raffles. De jonge man wist zeker, dat hij hem op de groote tribune zou vinden.

De dokter en degeen, die hem gehaald had, stegen nu snel de trap af, die naar het grasveld leidde.

Zij ijlden naar een kleine groep personen, die in een kring stonden en blijkbaar naar iets keken, dat in het midden op den grond lag.

Raffles en Charles voegden zich snel bij hen.

Zij kwamen ongeveer gelijk aan met Dr. Meade.

Deze baande zich een weg door den kring nieuwsgierigen en riep op ruwen toon:

— Als ik u verzoeken mag, heeren! Dit is niet de manier om een bewusteloze lucht te verschaffen. Weest zoo goed plaats te maken, opdat ik mijn vriend Hughes onderzoeken kan.

De bezoekers weken eenigszins achteruit en maakten plaats voor den geneesheer, die nederknielde naast het lichaam van een man van ongeveer vijf en dertigjarigen leeftijd, met een dik, opgezet, roodgekleurd gelaat en een haardos, die nog wel welig was, maar waarvan op het eerste gezicht te zien viel, dat hij met een haarkleurmiddel zwart geverfd was.

Raffles rekte zich op de teenen uit, om over eenige nieuwsgierigen heen te zien, die voor hem stonden.

Hij zag hoe Dr. Meade zich over het lichaam heenboog, jas en vest losrukte, en zijn oor op de borst van den bewusteloze legde.

Toen zag hij hem opstaan en het hoofd ontblooten.

Onder een doodelijke stilte klonken de sombere

woorden uit den mond van den geneesheer:

— Mijn vriend Hughes is dood, heeren!

Het noodlottig bericht verspreidde zich als een loopend vuurtje over de geheele renbaan.

De jockey van den doode kwam verschrikt en handenwringend aanloopen.

Men droeg het lichaam naar de achterzijde van de groote tribune, waar zich de buffetten bevonden en legde het voorloopig neder in een kleine restauratiezaal.

Raffles en Charles waren weder zwijgend naar hun plaats voor het hek teruggekeerd.

Zij wisselden geen woord tot de groote steeplechase begon.

Voorzichtige personen hadden hun inzet op „King Lear” weder teruggenomen.

Zij hadden den jockey van den dooden advocaat van nabij gezien en vreesden voor hun geld.

Inderdaad zag deze, een knaap nog haast, zeer bleek.

De dood van zijn meester had hem blijkbaar zeer geschokt.

Vele anderen zagen dit ook, toen de paarden aan den start verschenen — maar toen was het reeds te laat!

Er waren zeer groote sommen gezet op „King Lear”.

Ook „Gold Star” was favoriet, maar pas in de tweede plaats.

Maar toch zagen de kenners, zoodra het veld zich achter het startlint schaarde, dat de zenuwen den jongen jockey van Hughes de baas waren.

„King Lear” sprong zonderling en ongedurig heen en weer en het duurde ten volle tien minuten voor de starter het lint kon wegtrekken.

Reeds na de eerste honderd meter was het te zien, dat „King Lear” een verloren race liep.

Het paard galoppeerde zeer onregelmatig en ging zelfs een ondeelbaar oogenblik in draf over, tot groote schrik en ontsteltenis van al degenen, die op het paard gewed hadden.

Wel trachtte zijn jockey in de eerste bocht zijn fout te herstellen en inderdaad wist hij „King Lear” in een spurt flink vooruit te brengen, maar men zag toch aanstonds dat de kans om te winnen verkeken was.

„Gold Star” nam aan de overzijde van de groote tribune met groote beslistheid te leiding, wist vier lengten voorsprong te verkrijgen, vergrootte deze in het laatste rechte einde tot ruim zes lengten en stormde met dezen voorsprong als overwinnaar voorbij den eindpaal.

„King Lear” had onderweg opgegeven....

Een kreet van verontwaardiging, woede en vreugde, uit duizenden kelen, schalde over het veld.

Men moest den knaap die „King Lear” bereden had door de politie in bescherming laten nemen tegen de woede van het grauw, dat enkele shillings op het paard gezet had.

De scheidsrechter verklaarde echter den wedren voor regelmatig en Raffles kon bij de

bookmakers ongeveer tienduizend pond sterling laten innen.

Nadat hij zijn jockey eenige welgemeende woorden van lof had toegesproken, die deze ook waarlijk wel verdiend had, vroeg hij naar den jockey van den zoo plotseling overleden advocaat.

Na eenig zoeken werd de knaap, nog bleek en met behuuld gelaat, in een hoek van de groote tribune gevonden!

Hij keek Raffles, dien hij uit de beschrijvingen zeer goed kende, schuw aan, maar deze stelde hem dadelijk gerust door hem vriendelijk op den schouder te kloppen.

— Wat ga je nu beginnen, mijn jongen? vroeg hij.

— Ik weet het niet, Mylord! antwoordde de knaap zuchtend. Mijn meester had mij pas een jaar in dienst. Bij hem heb ik het rijden geleerd. Ik zal niet zoo gemakkelijk ergens anders komen.

— Maar er zal toch wel een erfgenaam zijn, die de paarden van uw meester aanhoudt en u er bij overneemt? vroeg Raffles verder.

— Neen, Mylord! Mijn meester had maar twee renpaarden. Het eene is niet veel waard en is al verkocht. En „King Lear” is zoeven

door mijnheer Leblanc uit Parijs aangekocht en die wil mij niet hebben omdat hij al drie of vier goede jockey's heeft, allen Amerikanen.

— Wilt gij bij mij komen? vroeg Raffles op vriendelijken toon. Ik kan nog wel een jockey gebruiken.

De oogen van den knaap schitterden van vreugde, toen hij gretig antwoordde:

— Dolgraag, Mylord!

— Dat is dan afgesproken! Mijnheer Brand, wees zoo goed voor het overige te zorgen! zoo wendde Lord Aberdeen zich tot zijn vriend.

Charles Brand sprak een en ander met den jongen jockey af, die in de wolken was van blijdschap en verliet daarop met zijn Lordschap de renbaan.

Raffles was in diepe gedachten verzonken.

Van tijd tot tijd hoorde Charles hem binnensmonds eenige woorden mompelen.

— Waar denk je toch aan? kon hij zich eindelijk niet weerhouden te vragen.

— Aan niets speciaals! antwoordde Raffles. Ik zou alleen maar eens willen weten of het toeval is, dat er in twee dagen twee advocaten op zulk een zonderlinge wijze om het leven kwamen.

HOOFDSTUK III.

DE ZONDERLINGE EPIDEMIE.

Op den avond van denzelfden dag wandelden Raffles en Charles Brand langs het Strand, waar zich een groote menigte langs de helder verlichte winkelétalages bewoog.

Raffles had zoo juist een nummer van de „Times” in zijn zak gestoken, waarin een vrij lang bericht voorkwam, over het zoo plotse-linge overlijden van den in geheel Londen bekenden advocaat Hughes.

— Ik geloof niet, dat de „Times” er iets bijzonders in ziet! merkte de Groote Onbekende op, terwijl hij even stilstond om een nieuwe sigaret aan te steken.

— Vindt jij het dan werkelijk zoo verwonderlijk? vroeg Charles.

— Nu, het kan natuurlijk wel toeval zijn! antwoordde Raffles, maar ik vraag mij toch af, wat wel de oorzaak van den dood van twee zoo schijnbaar gezonde mannen kan zijn geweest.

— Wel, zij waren beiden tamelijk gezet en volbloedig! hernam Charles. Is het werkelijk zoo onmogelijk dat zij aan een beroerte overleden zijn?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zeg je nogmaals dat geen van die beide mannen er uitzag als iemand die op die wijze sterft zeide hij. Maar kom, laat ons eens

naar de Windsor Club gaan. Misschien kan men ons daar wel wat nieuws mededeelen.

— Zooals je wilt! zeide Charles. Ik geloof dat één van de leden Hughes goed gekend heeft.

De beide vrienden maakten rechtsomkeert en wandelden langzaam naar het Clubgebouw dat zich in de Oxfordstreet bevond.

Een uur later betraden zij de groote conversatiezaal waar reeds een groot aantal leden bijeen was.

Raffles bleef op den drempel van de breede deur staan en keek even rond.

— Daar zie ik Webster al zitten! zeide Charles, terwijl hij op een heer met zilvergrijs haar wees, die zachtjes met een ander praatte.

De beide vrienden traden op den aangewezen persoon toe en Charles begon:

— Gij hebt immers Hughes vrij goed gekend, mijnheer Webster?

— Dat heb ik! antwoordde de aangesprokene. Ik kwam vrij veel bij hem aan huis.

— Was hij getrouwd? vroeg Raffles.

— Ja, met een vrouw, die hem een groot kapitaal heeft aangebracht en ongeveer zes jaar ouder was dan hij.

— Zoo, zoo? vroeg Raffles. Dat heb ik nooit geweten.

— Dat verwondert mij niet, mylord! antwoordde Webster. Hughes praatte er liefst zoo weinig mogelijk over, ik geloof, dat hij er zich een weinig voor schaamde.

— Had hij kinderen? vroeg Raffles.

— Neen Mylord.

— En zeg mij nu eens, mijnheer Webster! zeide Raffles, terwijl hij naast den grijsaard plaats nam, of gij er eenig vermoeden van hebt, aan welke oorzaak de plotselinge dood van uw vriend is toe te schrijven.

— Daarop moet ik u ontkennend antwoorden, mylord! Ik begrijp er niets van. Hughes was een gezond en sterk man, die niet al te zwaar rookte, niet dronk, niet aan zenuwen leed, en integendeel veel aan sport deed en in de buitenlucht vertoefde.

— Was hij misschien van een zeer driftige natuur en had zich iets voorgedaan, dat zijn woede had opgewekt? vervolgde Raffles.

— Integendeel, Mylord. Hij was zeer kalm van aard. En bovendien was hij hedenmiddag juist in een voortreffelijke stemming, want hij meende er zeker van te zijn, dat het paard zou winnen.

— Maar weet gij niet wat de dokter gezegd heeft, die hem onderzocht?

— Die staat zelf voor een raadsel, mylord! Hij heeft den doode zoo nauwkeurig mogelijk onderzocht en niets anders gevonden dan een afwijking in de samenstelling van het bloed, waarvan hij echter vergeefs de oorzaak trachtte te doorgronden.

— Zonderling! bromde Raffles in zichzelf. Zeer zonderling.

De heeren veranderden nu spoedig hun onderwerp van gesprek, dat vrijwel algemeen werd.

Omstreeks elf uur, toen verscheidene leden zich gereed maakten om heen te gaan, werd de deur van de groote conversatiezaal geopend en trad een lid van de club, Graaf Gordon, binnen, die met alle teekenen eener hevige opwindung op de groote tafel midden in het vertrek toetrad.

Een paar zijner vrienden stonden op en traden hem tegemoet.

— Wat is er gebeurd, Gordon, dat gij zoo bleek ziet? vroeg een hunner. Er is u toch geen ongeluk overkomen?

— Mij zelf niet, maar....

Graaf Gordon viel zich zelf in de rede door zijn zakdoek uit te halen en zich daarmede over het voorhoofd te strijken.

— Maar wat is er dan toch gebeurd? riepen eenige leden ongeduldig en ongerust uit.

De Graaf keek den kleinen kring even rond en zeide toen langzaam op doffen toon:

— Mijn vriend, de advocaat Robinson is zooeven aan het Strand in mijn armen gestorven.

Een kreet van schrik en afschuw klonk uit den mond dergenen, die deze woorden hadden gehoord.

Raffles had Charles Brand een snellen blik

toegeworpen en kwam nu langzaam naderbij.

— Wilt gij ons het voorval niet eens verhalen, Graaf Gordon? vroeg hij vriendelijk.

— Luister dan! Ik had met Robinson in het Cecil-Hotel gedineerd en wij zouden naar het Haymarket zijn gegaan. Daar het zeer fraai weder was, besloten wij te loopen. Het was op het Strand vrij druk. Op een gegeven oogenblik moesten wij van het trottoir afstappen, omdat wij nogal haast hadden en niet door de menschenmenigte wilden heendringen. Op datzelfde oogenblik bracht mijn vriend met een snel gebaar de rechterhand op zijn borst, uitte een zachten kreet, wankelde even en zou gevallen zijn, als ik hem niet had opgevangen. Hij gleed mij echter bijna uit de armen en ik moest hem languit op den rand van het troittor nederleggen. Gij kunt u wel begrijpen dat er aanstonds een groot aantal menschen om ons heen stonden. Gelukkig gebeurde het vlak voor een apotheek. Met behulp van een paar omstanders, droeg ik Robinson naar binnen. De apotheker onderzocht hem — en gaf mij zeer weinig hoop. Hij meende dat mijn arme vriend reeds dood was. Wanhopig van smart belde ik een dokter op, dien ik kende en die in de nabijheid woonde. Deze verscheen nauwelijks tien minuten later en hij kon niets anders doen dan de uitspraak van den apotheker bevestigen.

Alle leden hadden zwijgend en met bleek gelaat naar dit korte verhaal geluisterd.

Het was of er een ademtocht van ontzetting door de zaal ging.

— Dat begint schrikkanjagend te worden! riep Webster. Drie dooden in minder dan vier en twintig uur! En drie sterfgevallen waarvan men de oorzaak niet kent!

— En dat aan drie advocaten is overkomen! klonk de heldere stem van Raffles.

— Dat is waar! riep Webster. Mijn hemel, wat zou hier achter zitten?

— Dat mag de hemel weten, riep een van de leden uit. Ik geloof werkelijk dat het goed zal zijn, als ik mij een weinig in acht neem. Gij weet, dat ik zelf sedert eenige jaren advocaat ben.

De spreker, Moreton geheeten, had dit laatste met een poging tot scherts gezegd, die hem echter tamelijk slecht afgang.

Hij keek schuw om zich heen en scheen op het gelaat van zijn medeleden te willen lezen, of zij zijn woorden in ernst zouden opvatten.

Hij werd niet lang in het onzekere gelaten.

Raffles trad op hem toe en zeide op ernstigen toon:

— Hier moet iets noodlottigs achter schuilen, mijn waarde Moreton! En ofschoon ik zeer vrees dat gij u toch niet zult kunnen verdedigen, geloof ik toch u tot groote voorzichtigheid te moeten aanmanen.

— Maar hoe kan ik dat! riep de jonge advocaat uit. Ik heb drukke zaken, en moet herhaaldelijk mijn huis verlaten.

— Dan zou ik u toch willen aanraden, dat

voorloopig zoo weinig mogelijk te doen en zooveel mogelijk van een auto gebruik te maken. En indien zich hier wellicht nog meer advocaten bevinden, zoo vervolgde Raffles met eenige stemverheffing, dan zou ik hun ernstig in overweging willen geven, dezelfde voorzorgsmaatregelen in acht te nemen.

— Maar wat denkt — wat vreest gij dan toch, mylord? riep Graaf Gordon op angstigen toon uit.

— Daarop kan ik u helaas nog niet antwoorden, waarde Graaf! hernam Raffles ernstig. Maar het moet dunkt mij, voor iedereen duidelijk zijn, dat hier niet louter toeval in het spel is.

Hij zweeg even als om na te denken en wendde zich toen weder tot den jongen graaf met de vraag:

— Hebt gij goed acht gegeven op uw omgeving toen het gebeurde?

— Voor zoover mij dat in mijn toestand mogelijk was, zeker mylord!

— Waart gij bij het onderzoek van den dokter aanwezig?

— Ja.

— Heeft hij geen uiterlijke verwondingen gevonden?

— Niets!

— Was uw doode vriend nog jong?

— Zes en dertig jaar!

— Gehuwd?

— Hij zou over eenige maanden in het huwelijk zijn getreden.

— Was hij zwaarlijvig?

— Integendeel, zeer lang en mager!

Raffles wisselde een vluchtigen blik met Charles, die op eenigen afstand toeluisterde en vervolgde toen:

— Had uw vriend last van toevallen of iets dergelijks?

— Voor zoover ik weet, nooit! Hij was ondanks zijn smalle gestalte een zeer krachtig man. Hij was een onzer beste roeiers en cricketters.

— Kan hij aan een hartziekte hebben geleden?

— Dat is uitgesloten!

— Zijt gij daar geheel zeker van?

— Volmaakt zeker! Het is nog geen week geleden dat Robinson mij mededeelde dat hij zich door den dokter had laten onderzoeken in verband met zijn plannen om een levensverzekering aan te gaan, ten bate van zijn aanstaande! Welnu, die dokter verklaarde, dat hij zoo gezond als een visch, en zijn hart uitstekend in orde was.

Weer trad een sombere stilte in.

Alle leden waren blijkbaar zeer onder den indruk van deze zonderlinge opeenvolging van geheimzinnige sterfgevallen.

Enkele leden trachtten door eenige anecdotes de aandacht van het onderwerp af te leiden, maar de meeste clubleden waren niet in de stemming daarop in te gaan.

Zij vertrokken een voor een.

Raffles en Charles behoorden tot de laatsten die het Clubgebouw verlieten.

Den volgenden morgen greep Raffles aan het ontbijt haastig naar de „Times”.

Hij sloeg het blad op en doorvloog de stadsberichten.

Charles hield zijn blikken onafgebroken op het gelaat van zijn vriend gevestigd.

Eensklaps liet Raffles een kreet van verbazing en schrik hooren.

— Al weer een! riep hij uit.

— De vierde? riep Charles ontzet.

— De vierde!

— Wie is het?

— Moreton!

— Vreeselijk! riep Charles vol afschuw uit. Wanneer is het gebeurd?

— Ongeveer een uur nadat hij het Clubgebouw verlaten had.

— Op straat?

— Midden op Trafalgar Square!

Een huivering liep den jongen man over den rug.

— Onbegrijpelijk! mompelde hij. Wat kan dat te beteekenen hebben? Zie jij ook maar eenig licht, Edward?

— Ik moet je eerlijk bekennen, Charles, dat ik nog in duisternis rondtast! antwoordde Raffles. Maar één ding staat voor mij vast — dit moet het werk van een sterfelijk mensch zijn, dunkt mij. Ik wil nog toegeven, dat een geheimzinnige epidemie slachtoffers maakt, maar dat zij die uitsluitend onder de advocaten zou zoeken — dat wil er bij mij niet in. En toch — en toch moet, en zal ik dit raadsel doorgronden, Charles!

— Ik wil je gaarne daarbij helpen, Edward, als je van mijn diensten gebruik wilt maken, maar ik kan volstrekt niet inzien hoe je daarbij te werk zult gaan.

— Daaromtrent heb ik zelf nog geen vast plan gemaakt. Maar ik zal niet rusten voor ik licht in deze noodlottige, geheimzinnige zaak heb gebracht!

Raffles trok zich dadelijk na het ontbijt in zijn studeerkamer terug, en Charles die zeer goed wist wat dat beteekende, wachtte zich wel hem te storen!

Pas tegen den tijd van het middagmaal kwam Raffles weder terug.

Zijn gelaat was bleek en een diepe rimpel ploegde zich dwars over zijn hoog, glad voorhoofd.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst en zijn oogen stonden dof.

Aan alles was het te zien, dat hij zijn gansche denkvermogen had ingespannen om een oplossing voor het raadsel te vinden.

Charles keek hem hoofdschuddend aan en zeide:

— Dat zal je niet lang volhouden, beste Eduard! Kom, laten wij buitenshuis gaan dineeren. Dat zal je wat afleiden! Daarna gaan

wij naar een concert of schouwburg, en nog liever naar het eerste, want je hebt mij wel eens gezegd, dat je onder of vlak na het hooren van goede muziek, het beste kunt nadenken.

— Zooals je wilt! antwoordde Raffles tamelijk onverschillig. Laat ons dan maar naar het Carlton Hotel gaan.

De beide vrienden kleedden zich aan en wandelden langzaam naar het Carlton Hotel.

Op het strand hoorden zij een krantenjongen schreeuwende een speciale editie van een volksblad venten.

Zij ingaving volgend wenkte Charles den jongen en kocht een nummer.

Hij sloeg het op en las al loopende, het dik gedrukte opschrift op de eerste pagina van het

blad: „Opzienbarende moord en inbraak in de Fleetstreet!”

Advocaat Colebrocke dood in zijn bed gevonden!

We dader gearresteerd!

Charles greep Raffles bij den arm, die in gedachten verzonken was doorgelopen en wees hem zwijgend op de dikke letters.

Raffles nam het blad ter hand en verslond als het ware den inhoud van het gemengde bericht.

Daarop stak hij het blad in zijn zak, nam Charles onder den arm en zeide kortaf:

— Wij zullen niet in het Carlton Hotel dineeren! Ik ben er niet voor in de stemming. De oude Gaston moet maar iets voor ons klaar maken! Kom, wij keeren weder naar huis terug

HOOFDSTUK IV.

DE MOORD IN DE FLEETSTREET.

Spoedig hadden Raffles en Charles de villa in Cromwellstreet weder bereikt.

De grijze kamerdienaar Gaston keek zijn meester eenigszins verbaasd aan, toen deze zoo haastig en onverwacht weder terug kwam.

— Zorg voor een eenvoudig maal, Gaston! Laat Henderson je maar helpen! beval Raffles, terwijl hij zich van jas en hoed ontdeed en snel de bibliotheek binnentrad.

De oude bediende knikte zwijgend en verwijderde zich.

Charles was zijn vriend gevolgd.

Deze had zich in een stoel voor de tafel laten vallen.

Hij had het blad voor zich uitgespreid en zat nu met het hoofd in de handen het geheele bericht nogmaals over te lezen.

Daarop richtte hij zich op, en staarde Charles met een zonderlingen glans in zijn oogen aan.

— Dat is de merkwaardigste zaak, die ik nog ooit heb bijgewoond! riep hij uit. Het wordt hoe langer hoe ingewikkelder.

Charles was op de tafel togetreden en had het blad ter hand genomen.

— Mag ik het ook eens lezen, zeide hij, ik weet nog in het geheel niet wat er in staat.

— Neem mij niet kwalijk, Charles, zeide Raffles met een flauwen glimlach. De zaak heeft mij zoodanig in haar macht, dat ik alle eischen der beleefdheid in den wind heb geslagen. Wees dan zoo goed het nog eens hardop voor te lezen. Dat geeft mij altijd een helderder inzicht in de kwestie.

Charles nam het blad ter hand, zette zich in een stoel dicht bij hem en las het volgende bericht:

„In den afgelopen nacht is ten huize

van den welbekenden advocaat Colebrocke, wonende in de Fleetstreet No. 15, een opzienbarende misdaad gepleegd. Maar hoe afschuwelijk deze daad ook is, toch heeft zij deze goede zijde, dat de politie, met het grijpen van den dader, tevens de hand heeft gelegd op den onmenschen die de zonderlinge sterfgevallen van de vier advocaten: Tumulty, Hughes, Robinson en Moreton op zijn geweten heeft. Iedereen die de Fleetstreet passeert, kent het huis van advocaat Colebrocke. Het is een groot gebouw in renaissance stijl, eenigszins van de straat gelegen en te bereiken langs een vrij lang tuinpad. Ook aan de achterzijde van het huis bevindt zich een tuin, waarvan de muur aan een kleine, stille straat grenst. Daar het een hoekhuis is, bezit het nog een tweeden uitgang in een zijstraat van de Fleetstreet, die echter zelden gebruikt wordt door de bewoners van het huis en bijna uitsluitend voor leveranciers en het bediendenpersoneel dient.

Omstreeks half twee in den nacht werd een der huisgenooten van den advocaat, zijn zuster, die reeds jaren lang zijn huishouden waarneemt en die op dezelfde verdieping slaapt, als waarop zich het kantoor van haar broeder bevindt, plotseling wakker door een ongewoon gerucht.

Miss Colebrocke is een moedige vrouw, die voor geen klein geruchtje vervaard is. Zij stond vlug op, draaide het licht in haar kamer op en opende zachtjes de deur, nadat zij een geladen revolver uit de lade van haar kaptafel had genomen. Het geluid scheen haar uit de slaapkamer van

haar broeder te komen, die op dezelfde verdieping slaapt.

Zoo zacht mogelijk liep zij over de gang naar een smal raam, dat zich aan de voorzijde van het huis bevindt. Zij opende het en keek naar buiten. Op eenige tientallen meters afstand naderde een agent. Miss Colebrocke wenkte met een zakdoek dien zij had medegenomen. De man der wet scheen echter niets te zien. Vastberaden loste de zuster van den advocaat een schot in de lucht. Nu wendde de agent verschrikt het hoofd om en kreeg de witte figuur achter het raam in het oog.

Hij kwam toesnellen door het hek, hetwelk de inbrekers blijkbaar hadden geopend en Miss Colebrocke riep hem toe, dat zij onraad had vernomen. De agent blies op zijn fluitje en dadelijk kwamen er twee zijner collega's toesnellen. Maar bijna op hetzelfde oogenblik klonk achter in het huis het geluid van brekend glas.

Miss Colebrocke snelde van het venster weg met de revolver in de hand en ijlde weder naar haar slaapkamer terug. Zij wierp een dikken omslagdoek om, daar het nog zeer koud was en betrad opnieuw de gang. Zij snelde naar de deur van haar broeders slaapkamer, die zooals gewoonlijk op slot was. Zij bonsde op de deur en hamerde er, daar zij geen antwoord kreeg, tenslotte met de kolf van haar revolver op. Ook nu bleef alles stil.

Doodelijk verschrikt snelde de zuster van den advocaat weder weg om de agenten te gaan waarschuwen. Toen zij op de tweede verdieping was, hoorde zij buiten een schot lossen en bij het openen van de huisdeur vernam zij geluid van een woedende worsteling.

De drie agenten waren in strijd gewikkeld met den inbreker, een kerel van reusachtigen lichaamsbouw, die met zijn buit door een raam aan den zijgevel had willen ontsnappen, toen hij bemerkte, dat de aftocht hem aan de voorzijde van het huis was afgesneden. Een der agenten had hem echter gezien. Zij hadden den inbreker kalm langs het touw dat hij naar beneden had geworpen, laten afglijden, en zich op hem geworpen, zoodra hij de veilige straat bereikt had.

De misdadiger, die herculisch gebouwd was, wist zich echter los te rukken en loste een revolvershot, dat gelukkig miste. Weer wierpen de drie agenten zich op hem en ten slotte slaagden zij er in hem onschadelijk te maken en te boeien. Hij werd voorloopig naar binnen gebracht en daarop snelden twee der agenten met Miss Colebrocke naar boven, terwijl de derde bij den gevangene de wacht bleef houden.

De krachtige ordebewakers zetten hunne stoere schouders tegen het paneel van de slaapkamerdeur en eindelijk bezweek deze tegen hun vereende pogingen.

Miss Colebrocke vloog het vertrek binnen. Haar broeder lag, half aangekleed, uitgestrekt op zijn bed. Een blik was voldoende om haar te doen zien, dat hij den laatsten adem reeds had uitgeblazen. De doode hield een half afgebrande sigaret tusschen de vingers van de hand geklemd, die over den rand van het bed afhing. Er heerschte volstrekt geen verwarring in het vertrek, maar een der ruiten was verbrijzeld.

Zoodra de agenten zich hadden overtuigd, dat hier geen hulp meer kon worden geboden, ofschoon het lichaam van den vermoorde niet het minste teken van geweld vertoonde, begaven zij zich weder naar den gevangene. Een onderzoek van het kantoor bracht aan het licht, dat de inbreker de brandkast, die niet al te stevig was, had weten te openen en daaruit een vrij aanzienlijk bedrag aan goud, zilver en bankbiljetten had gestolen. Bij onderzoek werd een met scherp geladen revolver, een ploertendooder, een zeer scherp geslepen dolk, en een tasch met inbrekerswerktuigen op hem bevonden.

Het zal velen Londenars een opluchting zijn, dat men gelukkig vrij spoedig den dader van de geheimzinnige moorden — want zoo kunnen wij het thans wel noemen — op de vier hierboven genoemde advocaten in handen heeft weten te krijgen.

Naar wij vernemen zal de heer Baxter van Scotland Yard het onderzoek van deze zaak in handen nemen."

Charles legde het blad langzaam weder op tafel neder en keek zijn vriend met een onderzoekenden blik aan.

— Wat denk jij ervan, Edward? Geloof je dat de zaak hiermede is afgedaan?

— Integendeel, ik geloof dat zij nu eerst recht begint! zeide Raffles. En de Londenars kunnen zich in lange niet gerust gevoelen, wees daar maar zeker van.

— Maar men heeft nu toch immers den dader in handen? riep Charles eenigszins verbaasd uit.

— Denk je dat? vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend een zonderlingen blik toewierp.

— Meen jij dan van niet? riep Charles verbaasd uit.

— Inderdaad! Tot nader order wil ik liever gelooven, dat die inbreker er doodonschuldig aan is.

Charles slaakte een kreet van verwondering.

— Vind je dat zoo verwonderlijk! vroeg Raffles glimlachend. Redeneer toch eens even, beste jongen — maar dan logischer dan onze vriend Baxter, als ik je verzoeken mag. Er

staat immers in dit stuk, dat de deur van de slaapkamer op slot was. Welke moordenaar krijgt het in zijn hoofd, de deur van de kamer te sluiten, waar hij zooveel een misdaad gepleegd heeft. Er staat ook niets van, dat men den sleutel bij hem gevonden heeft.

— Maar die gebroken ruit dan? zeide Charles aarzelend.

— Wat zou dat? Ik neem nog aan, dat hij door die ruit naar binnen is gekomen, ofschoon dat zeer onwaarschijnlijk is, omdat het geluid van de vallende scherven den advocaat wel uit zijn slaap zou hebben gewekt. Maar dat hij door dat raam vertrokken is — dat is onmogelijk, want de agenten hebben hem met eigen oogen uit een raam van den zijgevel zien klimmen.

— Dat is waar! zeide Charles nadenkend. Dus — dan zou er een tweede misdadiger in huis moeten zijn geweest. De man, die Colebrocke vermoord heeft. Zijn medeplichtige in één woord!

— Het eerste ben ik met je eens! zeide Raffles langzaam, maar het tweede is volstrekt zoo zeker niet.

— Dus de mannen zouden niets van elkander geweten hebben? riep Charles uit.

— Dat is niet zoo verwonderlijk. Het huis is zeer groot! De een kan aan den voorkant zijn binnengedrongen en de ander aan den kant van den tuin.

— Maar begrijp jij, waarom Colebrocke half gekleed boven op zijn bed lag?

— Hij is natuurlijk niet naar bed gegaan! zeide Raffles kalm. Daarop wijst ook de sigaret. Misschien is Colebrocke een van die mannen, die de gewoonte hebben tot laat in den nacht met een van zijn vrienden te zitten praten.

— Maar dan had men toch dien vriend eveneens moeten zien weggaan! meende Charles die er hoe langer hoe minder van begon te begrijpen.

— Dat is volstrekt niet noodzakelijk! zeide Raffles. Er zijn twee dingen mogelijk: Of die vriend is al veel eerder weggegaan — of hij was niemand anders dan de man, dien wij voorloopig maar den „advocatenmoordenaar” zullen noemen.

— Het begint mij te duizelen! riep Charles uit. Ik moet je eerlijk zeggen dat de zaak ieder oogenblik raadselachtiger voor mij wordt!

— Erg duidelijk is het nog niet! Dat moet ik zelf bekennen! antwoordde Raffles. Ik zou de zaak zelf moeten onderzoeken. Maar één ding durf ik nu wel reeds te zweren — die inbreker heeft Colebrocke zeer zeker niet vermoord! Ga zelf maar eens na: Waarom zou een dief, die op zijn gemak een brandkast kan openmaken, zich in 's hemelsnaam de moeite geven, na verrichten arbeid en als hij

op het punt staat weer te vertrekken, zooals hij gekomen was, naar een hooger gelegen verdieping klimmen, om daar den heer des huizes zonder eenig nut te gaan vermoorden?

— Ja, daarin heb je gelijk! zeide Charles.

— En waarom zou hij zich dan niet, na die ruit gebroken te hebben, langs de achterzijde van het huis uit de voeten gemaakt hebben? Wat vrij gemakkelijk moet gaan, als ik mij tenminste de inrichting van die huizen daarginds goed herinner. Zij zijn wel groot, maar tamelijk laag en men kan van een venster op de tweede verdieping zonder moeite op de daken springen van de uitgebouwde serres, en zich vandaar in den tuin laten zakken. Waarom men dan den omweg neemt, en den zeer gevaarlijken weg langs een touw kiest — dat moet mijnheer Baxter dan maar eens verklaren.

Raffles begroef het hoofd in de handen en dacht ernstig na.

Toen stond hij op en begon met groote schreden het vertrek op en neer te loopen.

— Neen, neen! riep hij plotseling uit, dat is onmogelijk! Dat kan niet! Die inbreker heeft er niets mede te maken. En als men hem opknoopt, waartoe veel kans is, als Baxter de zaak ter hand neemt, dan begaat men eenvoudig een gerechtelijken moord.

— Maar wat zou het dan zijn? riep Charles uit.

— Dat zullen wij pas weten als wij de drijfveeren tot dien vijfvoudigen moord kennen! Tot zolang zullen wij in het duister tasten. En hoe men die ongelukkigen gedood heeft — dat is iets beste Charles, dat ik mij in de verste verte nog niet kan voorstellen.

Weer begon Raffles opgewonden de kamer heen en weer te loopen.

— Het zal het beste zijn! riep hij uit, dat ik eerst eens een onderzoek in de Fleetstreet ga instellen.

— Hoe wil je dat doen? vroeg Charles. Men zal je niet toelaten.

— Waarschijnlijk niet, als ik mij als rechter kom presentereen! merkte de Groote Onbekende spottend op. Maar misschien wel, als ik aan Baxter verlof vraag in mijn kwaliteit van amateur-detectief de woning eens te doorzoeken. Misschien deelt hij mij dan ook een en ander mede, aangaande den persoon van den inbreker.

— Zou dat niet wat gevaarlijk zijn?

— Volstrekt niet! Ik heb het immers al eens meer gedaan bij gelegenheid van het Iersche complot. Ik meen mij te herinneren, dat de groote politiemans mijn diensten toen op tamelijk hoogen prijs stelde. Neen, ik blijf er bij, het eenige middel om wat licht in de duisternis te brengen is, dat ik zelf maar eens er op uit ga.

HOOFDSTUK V.

HET EERSTE SPOOR.

Wanneer Raffles zich iets voornam, was hij niet gewoon er gras over te laten groeien.

Tien minuten nadat dit gesprek had plaats gehad, bevond hij zich reeds op weg naar Scotland Yard en een half uur later was hij voorzien van een machtiging van den hoofdinspecteur van politie, Baxter, die het zich een ware eer had gerekend, mylord een dienst te kunnen bewijzen.

Wel had Raffles meenen op te merken, dat de groote man eenigszins meewarig geglimlacht had toen hij hem zijn verzoek deed, maar daarom bekommerde hij zich al heel weinig.

Voor hem was de wetenschap voldoende, dat hij zich in kennis en ontwikkeling, in schranderheid en doorzicht, eenige tientallen malen boven den opgeblazen politie-chef wist staan.

Opgewekt stapte hij weder in de auto, die hem naar het hoofdbureau van politie had gebracht en liet zich weder naar de villa terugbrengen.

Charles wachtte hem reeds met ongeduld.

— Heb je de machtiging gekregen? riep hij hem reeds vanuit de verte toe.

— Zonder eenige moeite! antwoordde Raffles. Een paar goedgeplaatste vleierijen waren voldoende om onzen goeden vriend Baxter zoo week als boter te maken. Ik heb zelfs van hem verkregen, dat de politieagenten, die nu nog voor het huis op wacht staan, mij hun diensten moeten aanbieden, als ik hun daarom verzoek.

Charles barstte in lachen uit.

— Mooier kon het niet! riep hij uit. Baxter in eigen persoon, die John Raffles de hulp van zijn politieagenten toezegt.

— Ja, het is niet zonder een zweempje pikantheid. Maar kom aan, laat ons nu gaan.

De beide vrienden kleedden zich aan en namen opnieuw in de auto plaats die hen binnen korten tijd naar het huis bracht, waar het noodlottige voorval had plaats gehad.

Raffles en Charles stapten uit en de eerste zond de auto weder weg.

Hij bekeek het huis van alle kanten, wandelde eenige stappen de zijstraat in, en keek naar het raam op, waaruit de misdadiger zich had laten zakken.

Toen begaf hij zich, gevolgd door Charles, naar de voordeur en liet aan een der agenten de machtiging zien, die hij pas van Baxter had ontvangen.

Dadelijk was de dienaar des gezags een en al voorkomendheid.

Hij opende de deur voor de beide bezoekers en liet hen binnen.

Hij wilde hen voorgaan, maar Raffles zeide:

— Je kunt wel op je post blijven staan, beste vriend. Als ik mij niet vergis, bewoonde advocaat Colebrocke slechts de eerste en de tweede verdieping van het huis!

— Juist Mylord!

— Welnu, dan zal ik den weg alleen wel vinden.

— Maar zal ik u niet bij Miss Colebrocke aandienen? vroeg de agent ijverig.

— Ik wist niet dat deze dame thuis was, riep Raffles uit. Ja zeker, dat zal mij zelfs zeer aangenaam zijn, wellicht kan zij mij eenige inlichtingen verschaffen.

De agent van politie liep de vestibule door en klopte aan een deur.

Een zwakke vrouwenstem riep:
Binnen!

De agent opende de deur en maakte plaats voor Raffles en Charles, die met den hoed in de hand binnentraden.

Het vertrek was tamelijk duister.

Dicht bij het groote raam, dat op den tuin uitzag, zat een dame van omstreeks vijftig-jarigen leeftijd, die in diepen rouw was gekleed. Zij hield een klein kanten zakdoekje in de hand gekneld en het was dadelijk te zien, dat zij zooeven geweend had.

Zoodra Charles de deur achter zich gesloten had, stond Miss Colebrocke op en trad hare bezoekers met eenige verwondering tegemoet.

Raffles deed eenige stappen vooruit en boog hoffelijk voor de zuster van den ongelukkigen advocaat.

— Ons bezoek zal u wellicht verwonderen, Miss? zoo begon hij. Maar ik hoop dat dit u niet onaangenaam zal zijn en dat het u ten goede moge komen. In dien zin althans, dat wij erin slagen den ellendeling op te sporen, die uw armen broeder van het leven beroofd heeft.

Het gelaat van Miss Colebrocke vertrok krampachtig.

Toen echter keek zij Raffles verbaasd aan en zeide:

— Wat zegt gij toch, mijnheer! De dader is immers reeds gevat en bevindt zich in de gevangenis!

— Ik geloof het niet, Miss! zeide Raffles ernstig.

— Geloof gij het niet? herhaalde de zuster

van den advocaat. Maar wie zijt gij, dat gij dit kunt tegenspreken?

— Ik ben Lord William Aberdeen, Miss! Mijn naam is u misschien niet geheel en al onbekend.

— Inderdaad mylord....!

— Welnu, ik heb van den aanvang af groot belang in deze zonderlinge zaak gesteld. Gij weet natuurlijk evengoed als ik, dat uw broeder niet de eerste is geweest, die als slachtoffer is gevallen van den geheimzinnigen moordenaar, die sedert eenige dagen onze hoofdstad onveilig maakt.

— Dat weet ik, mylord! riep de ongelukkige vrouw uit. Maar gij zijt de eerste die meent, dat men hier met een moordenaar te doen heeft. Mijnheer Baxter geloofde daar niets van!

— Mijnheer Baxter is een groot man, miss, maar hij kan zich vergissen — evenals alle andere groote mannen! merkte Raffles met een fijn glimlachje op.

— Dus ook de andere advocaten zouden vermoord zijn, meent gij? vroeg miss Colebrocke. Maar hoe is dat mogelijk. Men heeft toch immers geen spoor van geweld op de ongelukkigen gevonden?

— Dat wil nog niet zeggen, dat zij geen gewelddadigen dood gestorven zijn, miss! antwoordde Raffles. Ik heb hier in mijn binnenzak een machtiging van den heer Baxter om op eigen initiatief 'n klein onderzoek in deze zaak in te stellen. Geloof mij, miss, dat ik dit niet doe uit nieuwsgierigheid, of om mij te bemoeien met zaken die mij niet aangaan, maar alleen uit groote belangstelling voor deze geheimzinnige zaak en in de hoop dat ik haar tot oplossing kan brengen en aldus onzen advocatenstand voor algeheele uitroeiing kan bewaren! Zoudt gij mij daarbij behulpzaam willen zijn?

Miss Colebrocke zag Raffles even aan en stak hem toen gul de hand toe.

— Van harte gaarne, mylord! zeide zij. Nu ik het mij wel herinner, hebt gij reeds bij vorige gelegenheden blijken gegeven van uw bijzondere scherpzinnigheid. Ik vertrouw mij dus geheel aan u toe. Want om u de waarheid te zeggen, vrees ik — — — dat mijnheer Baxter — — —

— Deze zaak toch wellicht niet zoo snel zal oplossen als waarop zijn verbazend vernuft ons mocht doen hopen!

Er ontstond een kleine pauze, waarna Raffles hernam:

— Het lichaam van den doode bevindt zich natuurlijk nog in huis?

— Ja, Mylord! Mijn arme broeder ligt thans op bed in zijn slaapkamer. Zoudt gij hem willen zien?

— Daar hecht ik zeer bijzonder aan, Miss! antwoordde Raffles. Gij zult misschien wel weten, dat uw broeder een boezemvriend was van een der leden van de Windsor-Club,

waarvan ik vice-voorzitter ben, en ik zou hem gaarne een en ander mededeelen van den toestand, waarin ik zijn vriend heb gevonden.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, Mylord! zeide Miss Colebrocke.

Zij opende de deur en ging haar bezoekers op een fraaie eiken trap voor naar de tweede verdieping.

Daar bleef zij stilstaan voor een deur, die zij opende met behulp van een sleutel, welken zij uit haar reticule nam.

Er heerschte een vage schemering in het vertrek, ofschoon het midden op den dag was, daar de gordijnen waren neergelaten.

— Wil ik de gordijnen even optrekken? vroeg Miss Colebrocke.

— Gaarne, want ik zou ook heel graag den toestand van het vertrek eens opnemen! antwoordde Raffles. Zijn hier veel politieagenten geweest?

— Geen enkele! Alleen mijnheer Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard en zijn chef hebben hier een onderzoek ingesteld, in gezelschap van een detective.

— En hebben zij iets bijzonders ontdekt?

— Volstrekt niets, behalve die gebroken ruit!

— Hadden zij zich daaromtrent eenig oordeel gevormd? ging Raffles door.

— Ik geloof, dat de beide heeren het daaromtrent niet geheel en al eens waren! antwoordde Miss Colebrocke verlegen.

— Ja, dat komt wel eens meer voor! zeide Raffles met een glimlachje.

De zuster van den advocaat trad nu op het venster toe en trok de gordijnen voor de beide ramen wijd open.

Het zonlicht stroomde in breede banen het vertrek binnen.

Raffles wendde zich tot Miss Colebrocke en zeide op beleefden, maar dringenden toon:

— Bij het onderzoek, dat ik heb in te stellen, zou uw aanwezigheid mij zeker van nut zijn, maar thans moet ik eerst het stoffelijk overschot van uw broeder zeer nauwkeurig onderzoeken. Het is niet goed, dat gij daarbij tegenwoordig zijt.

De zuster van den advocaat boog het hoofd.

Toen zeide zij op zachten toon:

— Ik geloof ook, dat ik het niet zou verdragen, Mylord! Daarginds naast den schoorsteen bevindt zich een electrische bel, die in mijn slaapkamer uitkomt. Zoodra gij daarop drukt zal ik terugkomen en dan ben ik geheel tot uw dienst.

Raffles boog zwijgend.

Miss Colebrocke neeg vriendelijk met het grijze noofd en verliet het vertrek.

Zoodra zij vertrokken was, deed Raffles de deur op slot, trok zijn overjas uit en trad op het bed toe.

Hij sloeg het laken terug, hetwelk het lichaam van den doode bedekte en boog zich over hem heen.

Hij bestudeerde nauwkeurig de gelaatstreken van den doode.

— Ik vind op dit gelaat geen uitdrukking van schrik, noch van ontzetting! zeide hij peinzend. Men zou dus zeggen, dat Colebrocke in den slaap gedood is, maar daartegen pleit de omstandigheid, dat men hem heeft gevonden, terwijl hij nog half gekleed was en een sigaret tusschen de vingers geklemd hield. Wij mogen niet aannemen, dat de vermoorde zich in dien toestand op zijn bed heeft laten vallen in staat van dronkenschap, want Colebrocke — ik heb er naar geïnformeerd — stond overal bekend om zijn verregaande matigheid, waarom hij zelfs door velen zijner vrienden wel eens bespot werd. Wat leid je daaruit af, Charles?

Raffles had zich plotseling opgericht en keek bij deze vraag zijn jongen vriend scherp in het gelaat.

Charles keek eenigszins bedremmeld voor zich.

— Wat ik daaruit afleid? vroeg hij. Wel dat Colebrocke bij verrassing gedood is.

— Ja, dat geloof ik ook wel! hernam Raffles glimlachend. Maar hoe denk je dan over die gebroken ruit?

Charles dacht even na en zeide toen:

— Colebrocke zou natuurlijk zijn opgeschrikt door het breken van de ruit en heel waarschijnlijk naar zijn revolver hebben gegrepen. In ieder geval zou hij zeker die sigaret niet in de vingers hebben gehouden.

— Dat is een opmerking, die al heel wat meer hout snijdt! merkte Raffles goedkeurend op. We kunnen dus gerust aannemen, dat de moordenaar niet door dat raam is binnengedrongen, maar erdoor is heengegaan!

— En waarom zou hij zoo overhaast de vlucht hebben genomen? vroeg Charles.

— Omdat hij gerucht in het huis hoorde, misschien wel het schot van den politieagent uit de straat, en bevreesd was, dat men hem zou gevangen nemen!

Charles dacht even na en zeide toen:

— Ik kan die redeneering wel volgen! Maar een ding is en blijft het ondoorgrondelijke raadsel: *op welke wijze zijn Colebrocke en de andere advocaten gedood?*

— Een vluchtig glimlachje gleed over Raffles' gelaat.

— Ja, ja — jullie wilt steeds het geheimzinnigste het eerst opgelost hebben en meent, dat daarin de hoofdzaak schuilt! zeide hij. Ik ben van een andere meening, maar ik erken, dat het noodzakelijk is, te onderzoeken, welke de doodsoorzaak kan geweest zijn, maar uitsluitend omdat ons dit van nut kan zijn bij het vinden van den moordenaar.

Met deze woorden wendde hij zich weder om, knoopte het nachthemd los, hetwelk het overschot van Colebrocke omhulde, haalde zijn vergrootglas te voorschijn en begon de borst van den doode met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

Tien minuten duurde dit onderzoek. Toen klonk de stem van den Grooten Onbekende op gedempten toon:

— Geef mij je zakschaartje eens!

Charles haalde zijn zakschaartje te voorschijn en opende het, waarna hij het Raffles overhandigde.

Deze knipte met eenige handige bewegingen het nachthemd nog verder open en zette met onverdroten ijver en groote nauwkeurigheid zijn onderzoek voort.

Een kwartier verstreek.

Toen slaakte Raffles een zachten kreet van voldoening.

— Heb je iets gevonden? riep Charles uit.

— Kom eens hier! beval Raffles.

Charles trad naderbij en boog zich over het lijk van den vermoorde heen.

— Kun je iets vinden? Een kleine wond in de maagstreek? vroeg Raffles.

Charles keek nauwkeurig toe.

Ofschoon de kamer zeer helder verlicht was, was het hem niet mogelijk ook maar het geringste spoor van een wond te ontdekken.

— Neem nu het vergrootglas eens! zeide Raffles, terwijl hij het tegelijkertijd aan Charles overhandigde.

Weer begon Charles zijn onderzoek.

Eindelijk riep hij uit:

— Ja — daar zie ik iets!

— Waar lijkt het op?

— Men zou zeggen op een uiterst fijn vergroeid litteken, dat met het bloote oog ternauwernood te zien is!

— Juist! En waarvan denk je wel, dat die wonde afkomstig is?

— Misschien wel van een slangebeet?

— Neen!

— Dan van een zeer klein kogeltje?

— Ook niet! Daarvoor is de wonde veel te klein.

— Dan misschien van een van die vergiftige doorns, die door sommige inboorlingstammen van Celebes met behulp van blaaspijpen worden afgeschoten?

— Ook niet. Ten eerste zijn die doorns steeds vergiftigd en maken zij het vleesch in een grooten kring rondom de wond bijna zwart, ten tweede verdwijnen zij nooit geheel in het weefsel en ten derde zou ik den moordenaar willen zien, die ergens een kamer binnenkomt, gewapend met zulk een blaaspijp, zonder dat zijn slachtoffer den tijd vindt of de gelegenheid om hem die te ontnemen.

— Maar wat kan het dan wel geweest zijn? riep Charles verwonderd uit.

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Heel nauwkeurig kan ik het je tot mijn spijt ook niet zeggen. Daarvoor zou men deze wonde moeten sondeeren en daarvoor heb ik thans geen instrumenten bij mij. Maar ik vermoed, dat deze wond veroorzaakt is door een uiterst fijne stalen stift, niet veel dikker dan een gewone naald.

— En die zou zich nog in het lichaam bevinden? riep Charles verwonderd uit.

— Dat is heel waarschijnlijk!

— Maar, lieve hemel, hernam Charles, hoe is het mogelijk, dat de moordenaar zulk een fijne naald met zulk een kracht in het lichaam van zijn slachtoffer heeft kunnen stooten.

— Hij heeft er haar niet in gestoken, maar in geschoten! hernam Raffles kalm.

Charles uitte een kreet van ongeloof en verbazing.

— Maar Edward! Waarmede dan wel?

— Nu vraag je mij naar het geheim van den misdadiger — en ik ben niet ijdel genoeg om te beweren, dat ik het ken! antwoordde Raffles glimlachend.

Daarop keerde hij naar het midden van het vertrek terug en zeide tot den jongen man:

— Verlaat dit huis, neem op straat de eerste de beste taxi, rijd vliegensvlug naar de villa en haal daar mijn instrumententrouse. Vergeet vooral de magneet niet! Breng een en ander dadelijk weer hier! Je kunt over een half uur terug zijn. Ik zal in dien tusschentijd mijn onderzoek voortzetten.

Charles haastte zich de opdracht van zijn vriend ten uitvoer te gaan brengen.

Binnen een half uur was hij met de lederen doos terug, waarin zich verschillende geneeskundige instrumenten bevonden, welke Raffles met ware meesterschap wist te hanteeren.

Daaronder bevond zich eveneens een zeer sterke electro-magneet, een der jongste uit-

vindingen der oogheekunde en die bestemd is zeer fijne stalen splinters te verwijderen, die bij ongeluk in het oog zijn geraakt.

Raffles zette zich aan het werk.

Met een uiterst fijn lancet maakte hij eenige insnijdingen en bracht toen de magneet in werking, waarbij Charles hem handig ter zijde stond.

— Ik geloof, dat wij op den goeden weg zijn! bromde Raffles na eenigen tijd.

Toen zag Charles hoe zijn vriend met een pincette een zeer klein voorwerpje vastgreep en het met een ruk uit de wonde trok.

— Geef eens een schoteltje! zeide Raffles.

Charles kwam met het verlangde aandragen.

Raffles liet er het voorwerpje op vallen en zeide op ernstigen toon:

— Ik zou je sterk aanraden er vooral niet met je vingers aan te komen, want ik vermoed, dat deze kleine stalen stift, die blijkbaar niets anders is dan een gewone naainaald, waarvan het oog met een kniptang is afgeknepen, in de hoogste mate vergiftigd is. Het is ondenkbaar, dat een gewone naald, in het lichaam van een sterk man gedrongen, zoo plotseling den dood ten gevolge heeft.

Eenigszins verschrikt door deze waarschuwing, zette Charles het schoteltje op den schoorsteenmantel.

Raffles wiesch met de grootste zorgvuldigheid zijn handen en nam toen naast Charles aan de groote tafel in het midden van het vertrek plaats.

HOOFDSTUK VI.

HET SPOOR WORDT GEVOLGD.

Raffles keek Charles met een eigenaardigen blik eenigen tijd zwijgend aan.

Eindelijk begon hij, terwijl hij Charles een klein velletje papier toeschoof, waarop een grijze zelfstandigheid was uitgespreid:

— Waar zie je dat voor aan?

— Het is stof zou ik zeggen!

— Neen, het is asch en wel van een peperdure havanna-sigaar!

— En wat leid je daaruit af?

— Twee dingen — ten eerste, dat de man, die Colebrocke gedood heeft, geen beroepsinbreker was en ten tweede, dat hij dus niet identiek was met den man, die hier gister nacht is komen inbreken!

— Maar hoe is hij hier toch binnengedrongen! riep Charles uit, voor wien de zaak in plaats van duidelijker, steeds ingewikkelder werd.

— Hij is hier volstrekt niet binnengedrongen! zeide Raffles kalm.

— Niet binnengedrongen? riep Charles uit.

Je wilt toch zeker niet zeggen, dat Colebrocke hem beleefd de deur geopend heeft?

— Ook dat niet! Zij zijn gezamenlijk binnengekomen!

Charles keek hem verstomd aan.

— Weet je dat zeker? vroeg hij eindelijk toonloos.

— Er valt in het geheel niet aan te twijfelen. Ik heb Miss Colebrocke tijdens je afwezigheid eenige vragen gesteld en zij verklaarde mij, dat haar broeder de gewoonte had menigmaal laat in den avond, soms nog om half een of een uur, met een vriend wat te praten op zijn slaapkamer. Hij ontdeed zich dan van jas, vest en boord, trok zijn pantoffels aan en maakte het zich dan gemakkelijk! Hij moet ook een sterk sigarettenrooker zijn geweest!

— Dus je vermoedt, dat Colebrocke vermoord is door den man met wien hij eergisteren hier naar zijn woning is teruggekeerd?

— Dat is bijna zeker! Ik heb echter reeds naar tal van adressen getelefoneerd, zonder

eenig resultaat evenwel! Het waarschijnlijkste is dus, dat Colebrocke dien man op straat is tegengekomen. Misschien was hij een oud vriend van hem.

— Die vriend zou hem dan wel sterk hebben moeten haten! riep Charles uit.

— Niet sterker dan hij de andere vier advocaten haatte! merkte Raffles kalm op.

— Maar het doel, Edward! Het doel van deze reeks misdaden!

— Zij hebben geen ander doel dan de vol-doening aan een ziekelijke wraakzucht, beste jongen. Een wraakzucht van een omvang, van een diepte, waarvan wij ons eenvoudig geen voorstelling kunnen vormen.

— Maar welk normaal mensch koestert zulke vreeselijke wraakgevoelens! riep Charles uit.

— Geen enkel, beste jongen. En daarom mogen wij het er ook gerust voor houden, dat de pleger van deze misdaden een uiterst gevaarlijke krankzinnige is.

— En waarom zou hij het alleen op advocaten voorzien hebben?

— Hoor eens, Charles — een half uur heeft weliswaar dertig minuten, maar die zijn toch niet voldoende om een zaak van zulk een omvang op te lossen! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Dit is echter duidelijk, dat de advocatenstand den moorddadigen gek een of ander groot nadeel heeft berokkend, waarover hij zich thans wrekt!

— En hoe wist hij, dat die andere vier mannen advocaten waren?

— Hij zal hun naam in het adresboek hebben nageslagen. Toen is hij waarschijnlijk als een kat zoo geduldig op post gaan staan voor de kantoren dezer heeren, ten einde hun uiterlijk goed te bestudeeren en daarop heeft hij hen niet eerder losgelaten, voor hij kans zag een van die doodelijke naalden op hen af te schieten!

Charles schudde langzaam het hoofd.

— Het zal wel zijn, zooals jij het zegt, maar toch klinkt het ongelooflijk. Een man, die zoo iets uitvindt en daar ongetwijfeld jaren op zint, die zijn slachtoffers als een tijger bespringt, die moet een duivel in menschengedaante zijn!

— En wat zit daar voor buitengewoons in? vroeg Raffles met een scherp klank in zijn stem. Zijn de duivels in menschengedaante soms zoo zeldzaam op deze aarde, mijn jongen? Geloof me, als men eens een blik kon slaan in het gemoed van alle Londenaren, dan zou men vol afgrijzen terugdeinzen voor de poel van misdaad, die daar onder een dun vliesje beschaving verborgen ligt — ik noem nu de Londenars, maar ik had evengoed de Parijzenars en de Berlijners kunnen noemen: het is overal zoo. Maar laat ik in 's hemelsnaam niet zoo op wijsgeerig gebied afdwalen. Wij hebben nu met de werkelijkheid te doen.

— Heb je Miss Colebrocke iets gezegd van je vondst?

— Daar heb ik mij wel voor gewacht! Het is nog tijd genoeg om haar dat te zeggen, als alles opgehelderd is. Een vrouw is uit den aard babbelsuchtig en het is voor alles noodzakelijk, dat de moordenaar volstrekt niet weet, dat er een spoor van hem ontdekt is!

— Eenig spoor zeg je? riep Charles verwonderd uit. Nog niets weten wij van hem!

— Daarin vergis je je toch een weinig, beste Charles! hernam Raffles glimlachend. Ik weet bijna zeker, dat de moordenaar een zwaarlijvig man is.

Charles keek zijn vriend met groote oogen aan en vroeg:

— Hoe kom je daar in 's hemelsnaam op?

— Dat wil ik je wel even uitleggen! antwoordde Raffles glimlachend. De zaak is....

Maar plotseling viel hij zich zelf in de rede.

Hij stapte naar het venster, dat nog niet gemaakt was, en tuurde op den grond voor het raam.

Toen bukte hij zich snel en nam een lapje zwarte stof van het tapijt, dat hij met de grootste aandacht bekeek.

— Hoe is het mogelijk, dat mij dat ontgaan is! Mij, zoowel als den politie-agenten! mompelde hij.

Hij fronste het voorhoofd, maar plotseling verhelderde zijn gelaat weer.

— Ik geloof, dat ik het begriep! zeide hij. Het zal in de dikke ruwe stof van het overgordijn zijn blijven haken en pas zijn gevallen, toen het gordijn aanstonds zoo snel ter zijde werd getrokken.

— Wat is het? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Niets anders dan een stukje van de jas van den nachtelijken bezoeker, die zoo overhaast door het raam is gekropen. Het is blijven haken aan een punt van het gebroken glas en daarna waarschijnlijk door den tocht in een plooi van het dikke overgordijn gewaaid.

— Maar de moordenaar zal ook zelf wel weten, dat hij dit stukje uit zijn goed mist! merkte Charles op.

— Laten wij dit eens aannemen! hernam Raffles. Dan toch is deze vondst van gewicht. Het goed is splinternieuw, zooals je duidelijk kunt zien en is waarschijnlijk hier in Londen voor den moordenaar gemaakt. Het moet dus geen heksentoer zijn den kleermaker uit te vinden, die van deze stof een costuum voor den geheimzinnigen bezoeker gemaakt heeft.

Raffles vouwde het stukje op en stak het bij zich.

Toen trad hij op het schoteltje toe, waarop de kleine stalen stift lag, schudde deze in een leeggemaakt lucifersdoosje, dat hij vervolgens bijvulde met eenige snippers papier, wikkelde een en ander zorgvuldig in zijn zakdoek en borg het daarmee in den achterzak van het jacket, dat hij droeg.

— Zoo zal dit venijnige ding wel geen kwaad kunnen doen! merkte hij op. Ik denk het in ons laboratorium onmiddellijk te gaan onderzoeken.

Hier hebben wij, geloof ik, voor het oogenblik niets meer te doen!

Hij trad op de bel naast den stoorsteenmantel toe en drukte er op.

Een oogenblik later trad Miss Colebrocke binnen.

— Hebt gij al iets ontdekt, Mylord? was het eerste wat de arme vrouw vroeg.

— Ik heb althans ontdekt, Miss, dat de moordenaar van uw broeder en de inbreker van hedennacht twee geheel verschillende personen zijn.

— Maar dat zal mijnheer Baxter nooit gelooven! riep de zuster van den advocaat uit. Hij verklaarde, dat die inbreker de galg niet zou ontloopen!

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een van de agenten binnen, die bij de deur op post had gestaan.

— Wat is er, agent? vroeg Miss Colebrocke verwonderd, terwijl zij naar het verschrikte gelaat van den agent keek.

— Er loopen jongens met extra bladen van de „Daily Mail” op straat, Miss. Mijn collega heeft een nummer gekocht en daar staat in, dat advocaat Webster vanmorgen in Hyde park dood op een bank is gevonden.

Een benauwd stilzwijgen volgde op deze woorden.

Raffles en Charles keken elkander met een veelbeteekenenden blik aan.

— Ik dank je, goede vriend! zoo richtte Raffles zich tot den agent. Deze mededeeling zal mij wellicht van pas komen.

Daarop boog Raffles nogmaals voor Miss Colebrocke, verzekerde haar, dat hij haar op de hoogte zou houden van den gang van zaken en verliet het huis, nadat hij den agent een flinke fooi in de hand gedrukt had.

Raffles liep zoo snel, dat Charles hem ternauwernood kon bijhouden.

Blijkbaar volgde de Groote Onbekende een spoor en werkte zijn scherpzinnige geest met buitengewone kracht en snelheid.

Er werd onderweg zeer weinig gesproken.

Op eenige meters afstand van de villa — want zij hadden den geheelen weg te voet afgelegd — greep Raffles Charles bij den arm en zeide op gedempten toon:

— Ik herhaal je nogmaals, beste Charles, wij moeten den moordenaar onder de zwaarlijvige menschen zoeken.

En voor Charles hem naar de beteekenis van deze raadselachtige woorden had kunnen vragen, was Raffles reeds het tuinpad afgeloopen en had hij de deur van de villa geopend.

Hij gunde zich ternauwernood den tijd zijn overgoed aan den ouden kamerbediende, Gaston, te overhandigen, die was komen toesnellen en begaf zich aanstonds naar het geheime laboratorium, hetwelk zich diep onder den grond bevond, en gelegen was onder het groote tuinhuis, dat achter in het uitgestrekte park was opgericht.

Charles was zijn vriend op den voet gevolgd.

Nauwelijks waren zij langs de geheime gang in het laboratorium aangekomen, of Raffles haalde het lucifersdoosje te voorschijn, waarin hij het scherpe stalen stiftje had gelegd.

Het volgende oogenblik was hij met al zijn gedachten bij het onderzoek van het kleine, glinsterende voorwerp.

Van tijd tot tijd stiet hij een kort gebrom uit en Charles begreep, dat hij er goed aan zou doen zijn meester niet te storen.

Bijna drie kwartier bleef Raffles onafgebroken proeven nemen.

Hij mengde verscheidene vloeistoffen dooreen, schraapte de fijne naald zorgvuldig en met de grootste behoedzaamheid af en onderzocht het poeder onder den microscoop.

Eindelijk slaakte hij een kreet van voldoening.

— Het is, zooals ik dacht! riep hij uit. De naald is gedompeld in een zeer samengestelde vloeistof die ik je niet nauwkeurig kan omschrijven, maar waarvan de uitwerking op het menschelijk bloed verschrikkelijk is. Deze naald behoeft slechts een kleine schram te veroorzaken en de dood treedt bijna onmiddellijk in!”

— Ontzettend! riep Charles uit, terwijl hij onwillekeurig verbleekte. Die advocatenjager is dus een monster!

— Hij mag een monster zijn, maar hij is een buitengewoon schrander en doortastend man! zeide Raffles, op een toon, waarin eenige bewondering niet te miskennen viel.

— Maar een doortastend man, die tot iederen prijs onschadelijk gemaakt moet worden! riep Charles verontwaardigd uit.

— Dat ben ik met je eens! zeide Raffles. Er zullen allicht nog eenige fatsoenlijke advocaten zijn en al ware het slechts om hen te sparen, zouden wij dien man in handen moeten krijgen — maar gemakkelijk zal het niet gaan, want hij is niet zoo krankzinnig, of hij weet zich op zeer sluwe wijze aan den wreken arm van de gerechtigheid te onttrekken.

— Denk je Baxter van een en ander op de hoogte te stellen?

— Waar denk je aan, beste jongen! Dat zou tijdverspillen zijn! Het is even overbodig als aan een kind van drie jaren de wet der zwaartekracht te willen uitleggen. Ik vrees zeer, dat dit boven zijn begrip zou gaan.

Charles barstte in lachen uit.

— Je stelt onzen waarden hoofd-inspecteur niet zeer hoog!

— Ik geloof, dat ik daar reden toe heb! meende Raffles schamper. Een man met wien ik tallooze malen in onmiddellijke aanraking ben geweest en die er geen enkele maal ook maar het flauwste vermoeden van heeft gehad, dat ik wel eens een ander kon zijn, dan waarvoor iedereen mij houdt.

— Goed en wel, maar hij zal nu toch wel zoo verstandig zijn, dien ongelukkigen inbreker vrij te laten! merkte Charles glimlachend op. Want voor zoo dom zie ik hem toch niet aan,

dat hij nu nog zou blijven volhouden, dat de moordenaar van Colebrocke en die eenbreker een en dezelfde persoon zijn!

— Daar ben ik nog zoo zeker niet van! merkte Raffles op. Men moet met een man als Baxter op alles voorbereid zijn.

— En verklaar mij nu eens wat je denkt te doen, Edward!

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde:

— Je registers zijn toch in de beste orde?

— Hoe kun je dat vragen, Edward? riep Charles uit. Zij zijn tot op gisteren bijgehouden.

— Ik kan er dus ook alle processen van de laatste jaren in vinden?

— Alle, die eenig opzien hebben gebaard! antwoordde de jonge man.

— Mooi zoo! Dan zal mijn eerste werk zijn, mij eens in de lectuur van je registers te verdiepen.

Hij legde de naald weder in het doosje, bedekte haar met watten en borg het daarna zorgvuldig weg.

De beide vrienden verlieten nu het laboratorium, beklommen de geheime trap, liepen het park door en bevonden zich spoedig in de bibliotheek, waar Charles in een zorgvuldig verborgen vak van een der boekenkasten zijn registers en plakboeken bewaarde.

Hij sloeg een kleinen catalogus op en had spoedig gevonden wat hij zocht.

De jonge man nam een register uit de rij en legde het geopend voor Raffles neder, die voor de tafel plaats had genomen.

— Nu, beste Charles, zeide deze, ik vrees, dat ik hier eenige uren zal moeten doorbrengen, maar jij behoeft in dien tusschentijd niet stil te zitten.

— Ik kan je dus helpen? vroeg de jonge man gretig.

— Ongetwijfeld!

— Is er gevaar aan verbonden?

Raffles glimlachte flauwtjes.

— In dat opzicht moet ik je teleurstellen, beste kerel. Ik geloof althans, dat er niet veel gevaar aan verbonden is, met een klein lapje zwart laken veilig in een van onze auto's gezeten, de voornaamste kleermakers van Londen af te reizen en navraag te doen naar degeen, die zich van dit fijne laken een pak heeft laten maken.

Charles nam het stukje laken aan, dat Raffles hem toereikte, en zeide lachend:

— Je hebt gelijk! Ik heb wel eens voor heeter vuren gestaan! Ik geloof, dat ik mijn revolvers ditmaal wel kan thuislaten. Maar in twee uren zal ik zeker niet alle kleermakers van Londen kunnen bezoeken.

— Begin dan maar met die van het West-End! zeide Raffles.

— Waarom juist daar?

— Omdat het je wellicht opgevallen zal zijn, dat de misdaden tot dusverre alle in die deftige wijk hebben plaats gehad.

— Welnu, wat leid je daaruit af?

— Dat de misdadiger waarschijnlijk in de-

zelfde wijk woont! Het ligt in de rede, dat hij zijn reeks misdaden aanving in de buurt van zijn woonplaats.

— Nu, dan ga ik heen! Over drie uur hoop ik weder terug te zijn.

— Goed zoo, dan zal ik je hier weder afwachten, al is het best mogelijk, dat ik veel eerder gevonden zal hebben, waarnaar ik zoek!

De beide vrienden drukten elkander de hand en Charles verliet het vertrek.

Dadelijk begon Raffles het register met de grootste aandacht te bestudeeren.

Blad voor blad sloeg hij op.

Nu en dan maakte hij een kleine aantekening in een opschrijfboekje, dat geopend naast hem lag.

Langzaam verstreek een uur, zonder dat Raffles ook maar een oogenblik van het boek had opgezien.

Hij had het register voor meer dan de helft doorgelezen, toen hij zich plotseling dieper over de bladzijde boog en zijn oogen begonnen te schitteren.

— Ik geloof, dat ik het gevonden heb! mompelde hij binnensmonds.

Hij las het verslag, dat zijn aandacht boeide, van het begin tot het einde door en bromde tevreden, toen hij het beëindigd had.

Daarop nam hij zijn notitie-boekje weder ter hand en maakte er een lange aantekening in.

Vervolgens bladerde hij het register nog eenigen tijd door, zonder evenwel nog iets te vinden, dat hem de moeite waard scheen.

Hij wierp een blik op zijn horloge, stond op, klapte het register dicht en borg het zorgvuldig weg.

— Ik heb nog bijna twee uur voor mij, vóór Charles terugkomt! Misschien kan ik in dien tijd nog wel iets naders ontdekken!

Hij verliet het vertrek, trok in de vestibule zijn overgoed aan en verliet de villa.

Even bleef hij in gedachten verzonken staan en liep toen snel naar den rand van het trottoir.

Er naderde juist een onbezette huur-auto.

Hij wenkte den chauffeur en de wagen stond het volgende oogenblik voor het trottoir stil.

Raffles haalde zijn notitieboekje te voorschijn en raadpleegde een lijstje met namen, waarachter adressen opgeschreven waren.

— Rijdt mij eens naar de Oxfordstreet, naar het kantoor van de heeren advocaten Suffield en Campbell! Weet je dat te vinden?

— Zeker, mijnheer! antwoordde de man beleefd, het is bekend genoeg. Het is niet ver van den hoek van de Regentstreet.

— Mooi zoo! Laat mij dan maar op den hoek van die straat uitstappen.

Raffles stapte in en de auto stelde zich in beweging.

De tocht duurde nauwelijks een kwartier.

De auto stond stil op den hoek van Oxfordstreet en Raffles steeg uit en zond den chauffeur weg.

Hij nam nu dadelijk het uiterlijk aan van

een heer, die met zijn leegen tijd geen weg weet en begon aandachtig de fraaie etalages der groote winkels te beschouwen.

Maar intusschen gaf hij zijn oogen duchtig den kost.

Op eenigen afstand van den hoek van Regentstreet trok een groote koperen naamplaat op een der huizen dadelijk zijn aandacht.

Een snelle blik was voldoende om hem te overtuigen, dat hier zich het kantoor van de bekende advocaten Suffield en Campell bevond!

Hij wandelde er langzaam voorbij.

Het was op dit uur van den dag zeer druk in Oxfordstreet van winkelende dames, flaneerende lediggangers en vreemdelingen.

Langzaam liep Raffles door.

Plotseling bleef hij voor een winkelraam stil staan.

Hij wierp een blik in het glas, dat een groot gedeelte van de straat achter hem weerspiegelde.

Onafgebroken staarde Raffles naar een man, die met de handen op den rug gevouwen en zijn wandelstok zachtjes in de handen heen en weer schommelend, langzaam op het tegenovergestelde trottoir naderde.

Zijn klein hoofd rustte op een vrij dunnen hals, die overging in tamelijk smalle schouders, hetgeen zelfs goed te zien was, ofschoon hij een dikke overjas droeg.

Zelfs op dien afstand kon Raffles duidelijk de scherpgeteekende trekken van den wandelaar onderscheiden.

Hij had een zeer dunnen en grooten neus, waarnaast twee oogen van het diepste zwart fonkelden, die onrustig heen en weer dwaalden.

Zijn zeer groote mond had dunne lippen, die dicht opeengeperst waren.

Hij had een schichtige manier om het hoofd plotseling ter zijde te werpen om de menschen na te kijken, die hem van achteren passeerden.

Maar dit alles trok niet in hoofdzaak de aandacht van den Grooten Onbekende.

Dat was de zonderlinge corpulentie van dezen man, een corpulentie, die weinig in overeenstemming was met zijn magere beenen en dunnen hals.

Als gebiologeerd volgde Raffles de bewegingen van den man aan de overzijde van het trottoir.

Hij zelf bevond zich slechts op weinige passen afstand van het advocatenkantoor en zijn scherpe blik merkte op, hoe de wandelaar eenige malen snel naar de ramen van dat kantoor opkeek.

Raffles bewoog zich niet, maar toen de wandelaar een goed eind was doorgelopen, draaide hij zich langzaam om.

De man met den grooten haviksneus stond nu stil en zwaaide langzaam met zijn wandelstok heen en weer.

Hij haalde een sigarettenkoker te voorschijn en stak een sigaret aan.

Toen keerde hij op zijn schreden terug.

Raffles stak haastig de straat over, op gevaar

af onder een der voortsnellende automobielen of autobussen te geraken.

Toen liep hij den wandelaar tegemoet.

Juist op het oogenblik dat hij hem zou passeeren gleed de wandelstok uit de handen van den vreemdeling.

Haastig bukte Raffles zich, nam het voorwerp van den grond en overhandigde het met enkele hoffelijke woorden aan den corpulenten man.

Deze mompelde eenige onverstaanbare woorden van dank, keek Raffles met zijn fonkelende zwarte oogen enkele seconden strak aan en vervolgde toen zijn weg.

Raffles deed dit insgelijks.

Een honderd meter verder stak hij de straat opnieuw over, en nauwelijks had hij het tegenoverliggende trottoir weder bereikt, of hij zag tot zijn ontsteltenis, dat de vreemdeling insgelijks op zijn schreden was teruggekeerd.

— Ik durf er haast op zweren, dat hij het is! mompelde de Grooten Onbekende ongerust. Hij schijnt op hen te loeren. Als zij nu hun kantoor verlaten, gebeurt er zeer zeker weer een ramp. Ik moet hen tot iederen prijs waarachuwen.

Hij vatte opnieuw voor een winkel post en wachtte tot de man met zijn zonderlinge corpulente figuur voorbij was.

Toen snelde hij naar de deur van het kantoor en trad de ruime vestibule binnen.

Juist daalde een deftig heer van omstreeks zestig jarigen leeftijd met bijna wit haar, een groote actentasch onder den arm gekneld, de breede eikenhouten trap af, die van de vestibule naar de eerste verdieping voerde.

Raffles trad haastig naar hem toe.

De deftige heer week, eenigszins verschrikt door deze snelle beweging, een stap terug en vroeg:

— Wie zijt gij, mijnheer?

— Ik ben Lord William Aberdeen! Heb ik wellicht de eer een der beide leden der firma Suffield en Campell te spreken?

— Ik ben James Suffield, mylord! Wenscht gij mij te spreken!

— Gaarne en dat wel onmiddellijk, mijnheer!

— Kunnen wij dat niet op straat doen, want ik moet u bekennen, dat ik eenigszins gehaast ben, zeide de rijke advocaat die nu geheel gerustgesteld was.

— Tot geen prijs! riep Raffles verschrikt uit.

James Suffield verbleekte eenigszins en deed een stap op de trap terug.

— En waarom niet, mylord? vroeg hij aarzelend.

— Laat mij u antwoorden met een weder-vraag, mijnheer Suffield! hernam Raffles.

— Gaat uw gang, mylord! zeide de advocaat.

— Mag ik u vragen, waarom gij zooeven verschrikte toen gij zoo plotseling een u onbekend heer tegenover u zag?

De advocaat nam zijn actentasch van den

eenen arm onder den anderen en scheen met zijn antwoord te aarzelen.

— Laat mij dan voor u antwoorden, mijnheer! zeide Raffles scherp. Toen gij een onbekende zoo plotseling op u zaagt toekomen, kwamen u de geheimzinnige aanslagen op uwe collega's in uwe gedachten. Is het niet zoo?

— Ik moet bekennen mylord.... zeide James Suffield zacht.

— Welnu mijnheer, indien gij op dit oogenblik uw kantoor verlaat, vrees ik, dat u een groot gevaar dreigt!

De advocaat verbleekte nu werkelijk en moest zich aan de trapeuning vasthouden, want zijn beenen trilden onder hem.

— Meent gij dat mylord? Gij kent dus den moordenaar van mijne collega's? En hij staat ons op straat af te wachten?

— Ik ken hem niet sir, maar ik vermoed, dat ik hem zooeven zag!

— Maar waarom zouden wij hem dan niet dadelijk laten arresteeren? riep de advocaat op sidderenden toon.

— Dat zouden wij wel kunnen doen, mijnheer, maar ik vrees dat er voor dien tijd nog slachtoffers zouden vallen en dat moeten wij tot iederen prijs vermijden.

— Maar waarom dan, mylord?

— Omdat deze man buitengewoon gevaarlijke wapens draagt, waarvan hij zich met buitengewone snelheid kan bedienen! Zelfs al waart gij nog vijftig meter van hem af, dan nog zou hij u met bijna onfeilbare zekerheid kunnen treffen.

De advocaat nam zijn hoogen hoed af, en wischte zich het voorhoofd met zijn zakdoek af.

— Maar dat is verschrikkelijk wat gij daar

zeigt! riep hij uit. Wat moeten wij dan doen om dien man onschadelijk te maken?

— Indien gij dit aan mij durft overlaten, mijnheer Suffield, dan geloof ik wel dat er een middel is.

— Ge wilt u toch niet in gevaar begeven?

— Er is ongetwijfeld eenig gevaar aan verbonden, maar zonder dat bereikt men niets! hernam Raffles glimlachend.

— En wat raadt gij mij aan?

— Ik raad u sterk aan, uw kantoor heden volstrekt niet te verlaten. Ik vrees dat gij en uw compagnon voor vandaag op zijn lijstje staan.

Suffield zuchtte, maar hij was volstrekt geen held en hij begreep volkomen aan welk gevaar hij zich zou blootstellen als de vermoedens van zijne lordschap bewaarheid werden.

— In 's hemelsnaam, mylord! zuchtte hij. Dan moet ik mijn zaken voor ditmaal in den steek laten.

— Dat zou ik u sterk aanraden!

— En wat zijt gij dan van zins?

— Ik wil mij eerst overtuigen of de zonderlinge krankzinnige — want gij zult ook wel begrijpen, dat wij met een gek te doen hebben — nog voor uw huis op en neder loopt. Wilt gij een oogenblik op mij wachten?

— Ja mylord! Maar sta mij dan toe u in mijn kantoor af te wachten, want ik verzeker u, dat mijn knieën knikken.

— Zooals gij wilt, mijnheer Suffield.

Raffles liep snel de vestibule weder door, ging de voordeur uit en keek omzichtig om zich heen.

De corpulente man was nergens meer te bespeuren.

HOOFDSTUK VII.

EENIG LICHT IN DE DUISTERNIS.

Raffles bleef nog vijf minuten wachten, maar toen begreep hij, dat het wachten den vreemdeling verdrotten had, en dat hij zijn plan tot een gunstiger tijdstip wilde uitstellen.

Hij ging weer naar binnen en besteede de trap naar de eerste verdieping.

Spoedig had hij de deur gevonden, die eveneens met een koperen bord prijkte, waarop de namen van de beide beroemde advocaten stonden.

Toen hij had aangeklopt en binnentrad vond hij de beide compagnons in een druk en opgewonden gesprek met elkander verdiept.

De heer Campbell was eenige jaren jonger dan zijn compagnon, zeer klein, zeer mager en met een geheel kaal hoofd.

Hij vloog dadelijk zenuwachtig overeind

toen de bezoeker binnentrad en trok Raffles aan zijn jas verder de kamer in.

— Gij hebt hem dus gezien, Mylord? riep hij. Gij hebt dat ondiep, dat monster in menschengedaante in levenden lijve aanschouwd?

— Ja mijnheer Campbell! Althans, dat vermoed ik.

— Mijn compagnon vertelt mij, dat gij het niet geraden acht, hem midden op straat door eenige agenten te laten arresteeren, en ik ben het daarin volmaakt met u eens! Ik geloof dat het hoogst gevaarlijk zou zijn. Men moet hier met list te werk gaan, mijn waarde lord, alleen met list!

— Ik ben blij dat gij er ook zoo over denkt! hernam Raffles glimlachend. Mag ik u vragen, of gij reeds een plan hebt?

Het kleine mannetje krabde zich verlegen op den glimmenden schedel en schudde toen ontkennend het hoofd.

— Neen mylord! Ik geloof dat ik een slimme advocaat ben, maar ik moet erkennen, dat ik niet weet hoe ik dit zou moeten aanleggen.

Raffles zweeg even en zeide toen:

— Ik geloof, dat wij elkaar kennen, mijnheer Campbell. Heb ik u niet eens ontmoet ten huize van den Amerikaanschen gezant?

— Inderdaad mylord! Ik herinner mij u zeer goed!

— Gij kent mij dus en wilt vertrouwen in mij stellen?

— Dat spreekt immers vanzelf! antwoordde de advocaat. Gij hebt slechts te zeggen wat wij moeten doen, en ik beloof u, dat wij uw raad zullen volgen, indien hij slechts uitvoerbaar is.

— O, het heeft niet veel te beteekenen! zeide Raffles op kalmen toon. Gij behoeft niets anders te doen, dan mij de rol van mijnheer Suffield te laten vervullen.

— Wat zegt gij daar? riep de waardige advocaat verschrikt uit, terwijl hij van zijn stoel opsprong. Wilt gij u in zulk een groot gevaar begeven ter wille van vreemdelingen?

— Ter wille van den geheelen advocatenstand, mijne heeren — waarvoor ik een bijzonder zwak heb! voegde Raffles er met een fijn glimlachje aan toe, dat den beiden advocaten echter ontging.

— Maar hij zal u dooden! riep Campbell verschrikt uit.

— Ik hoop hem voor te zijn, mijne heeren! antwoordde Raffles kalm. Kort en goed, wilt gij mij in de gelegenheid stellen dien man onschadelijk te maken?

Suffield en Campbell keken elkander aan, als wilden zij elkander met de oogen onderfragen.

Toen knikte het kleinste advocaatje snel driftig en greep Raffles' rechterhand.

— Gij zijt een buitengewoon moedig man, mylord! Wij bewonderen u! Zeg ons slechts wat wij te doen hebben en wij willen u van ganscher harte helpen, om dit uitvaagsel der menschheid onschadelijk te maken!

— Gij hebt daartoe niets anders te doen, mijne heeren, dan rustig in uw kantoor te blijven en te wachten tot ik hier terugkeer. Gij moet een uwer bedienden voor een der vensters plaatsen, maar zoo, dat het niet in het oog loopt en hem bevelen zorgvuldig acht te geven op een man die er als volgt uitziet.

En daarop gaf Raffles een nauwkeurige persoonsbeschrijving van den man, dien hij zooveen was tegengekomen.

Toen vervolgde hij:

Zoodra hij dien man ontdekt heeft, moet gij mij aanstonds telefoneeren. Gij kent mijn adres immers?

— Wie zou dat niet kennen, Mylord! riep Campbell haastig uit.

— Ik kom dan onmiddellijk bij u en zal u

dan het overige wel mededeelen. Thans moet ik u spoedig verlaten om mijn maatregelen te treffen. Maar nogmaals herhaal ik u met den meesten aandrang — als uw leven u lief is, verlaat dan onder geen enkel voorwendsel dit kantoor.

Met deze woorden maakte Raffles een buiging en verliet het vertrek, waar hij de beide advocaten achterliet in een toestand, die niet veel van algeheele zinsverbijstering verschilde.

Op straat gekomen, stapte Raffles in een taxi en liet zich zoo snel de wagen wilde loopen, weder naar de villa in Cromwell terugrijden.

Hij begaf zich naar de bibliotheek en nauwelijks had hij plaats genomen, of Charles trad binnen.

Het gelaat van den jongen man glansde van blijdschap.

Hij zwaaide met een stukje papier in de handen en riep verheugd uit:

— Ik heb zijn adres, Edward!

— Dat is heel mooi, beste jongen! zeide Raffles glimlachend. Maar ik heb nog iets beters — ik heb hem zelf!

— Wat zeg je? riep Charles uit, terwijl hij achteruit deinsde.

— Ik druk mij niet geheel juist uit — ik weet hoe hij er uitziet en ik heb hem gezien!

— Maar waar dan? riep Charles vol verbazing.

— Dat zal ik je aanstonds zeggen, maar vertel mij dan eerst eens hoe de man heet en waar hij woont!

— Hij heet George Hylton en hij woont in de King Williamstreet 17. Ik heb wel twintig kleermakers moeten afloopen, maar bij de 21ste was ik terecht. De man had het stukje stof nauwelijks gezien, of hij zeide, dat hij de eenige was, die dit soort laken in Londen versneed. Hij verkocht het echter niet veel, omdat het blijkbaar niet in den smaak van de deftige jongelieden viel! Maar een zijner laatste klanten was blijkbaar zeer onverschillig geweest op het punt van kleeding en voor hem had hij twee pakken van deze stof moeten maken.

— Was den kleermaker bij het maatnemen niets bijzonders opgevallen, vroeg Raffles nieuwsgierig.

— Ja, de man scheen buitengewoon veel ondergoed te dragen!

— Ja, ja, alles klopt! mompelde Raffles. Het sluit als een bus — de naam, het proces, het figuur van den man, alles! Ik geloof dat wij hem hebben!

— Maar nu is de zaak om hem nog te vangen zonder kleerscheuren! riep Charles uit.

— Dat hoop ik hedenavond te doen! antwoordde Raffles kalm. Jij en Henderson kunt mij daarbij van groot nut zijn. Ik geloof niet, dat hij zeer sterk is.

— Maar vertel mij dan toch eens, wat je vanmiddag hebt uitgericht! riep Charles uit, terwijl hij aan de tafel plaats nam. Het komt

mij voor dat je veel verder bent gevorderd met je onderzoek dan ik.

Tot eenig antwoord haalde Raffles zijn notitieboekje te voorschijn en reikte het aan Charles toe.

— Lees mijn aantekening maar eens! zeide hij. En zeg mij dan eens, of je van die zaak misschien nog iets herinnert!

Charles begon te lezen en naarmate hij las, nam zijn gelaat een uitdrukking van begripen en schrik aan.

— Hij moet het zijn! riep hij uit, nadat hij de aantekening gelezen had. Ik herinner het mij nog zeer goed. Ik heb het stuk een paar jaar geleden uitgeknipt. De hoofdpersonen van het drama, de man die in het verslag alleen met de letter H. wordt aangeduid, waren zijn vrouw en de advocaat in het proces. Die Hylton was een zeer listig heerschap, een geweldenaar, die er zeer overdreven denkbeelden op na hield — zijn vrouw wilde van hem scheiden, en daardoor zou hem een buitengewoon groot fortuin ontgaan, dat hij had willen besteden, om er zijn studiën in de hoogere mechanica mede te kunnen voortzetten. Ik herinner mij nog heel goed dat de man in het gerechtsgebouw eens een toeval heeft gekregen, en dat zijn woede, vooral tegen den advocaat, verschrikkelijk was om aan te zien.

— Juist, zoo is het gegaan, zeide Raffles. Nu valt mij ook alles weder in. De man uitte de afgrijpselijkste verwenschingen aan het adres van den advocaat, maar dat alles kon niet beletten dat de scheiding werd uitgesproken en dat het fortuin hem ontging. Toch heeft hij altijd bekend gestaan als een uiterst bekwaam werktuigkundige. Welnu, gaat je nu nog geen licht op?

— Er wordt mij althans veel verklaard, van wat mij tot dusverre duister was! antwoordde de jonge man. Maar omtrent het hoofdpunt tast ik nog altijd in het duister en dat is de wijze, waarop die gevaarlijke krankzinnige zijn slachtoffers doodt. Want het is nu wel zeker, dat de man bezeten is dooreen razenden, onnatuurlijken haat tegen alles wat advocaat is!

— Ja, die haat moet wel ontzettend zijn geweest! hernam Raffles op ernstigen toon, want de moordenaar moet bijna anderhalf jaar onafgebroken hebben besteed aan het uitdenken van zijn vreeselijk plan.

Op dat oogenblik klonk de schel van de telefoon.

Raffles stond op en trad haastig naar het toestel toe.

Hij luisterde een oogenblik en hing toen den hoorn weder aan den haak.

— Ik geloof dat het laatste bedrijf van het drama gaat beginnen, beste Charles zeide hij.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat de moordenaar, of liever de gek, zooveel weder in de Oxfordstreet ge-

zien is, voor het kantoor der heeren Suffield en Campbell.

— En wat ga je nu doen?

— Naar de plek toe.

— Moeten Henderson en ik dadelijk met je medegaan?

— Dat is te zeggen — jullie moet mij op een afstand volgen, want alles zou natuurlijk verloren zijn, als Hylton ook maar het minste vermoeden kreeg dat men zijn plannen had doorzien. En ik verzeker je, dat hij een hoogst gevaarlijk man is. Toen ik zijn wandelstok voor hem opraapte, draaide ik ongemerkt even aan den knop — het was een degenstok.

— Dan zal hij nog wel andere wapens ook bij zich hebben, meende Charles, die zich alles behalve op zijn gemak gevoelde.

— Daarop moeten wij rekenen en daarom is de grootste omzichtigheid aanbevolen.

Raffles ging naar de electrische schel op de schrijftafel en drukte er op.

Even later trad Henderson het vertrek binnen.

— Gij hebt mij nodig, mylord? vroeg de chauffeur.

— Dadelijk Henderson.

— Moet ik mij wapenen?

— Wapens zouden hier geen nut hebben. Bovendien ondernemen wij een en ander in ons gewone uiterlijk, en dan zou het wel wat zonderling staan, als wij van handboeien revolvers en andere zaken gebruik maakten — die ons bij andere gelegenheden zulke groote diensten hebben bewezen.

— Dus in het geheel niets medenemen, Mylord?

— Ja toch. Een dik touw. Dat is een heel onschuldig voorwerp, dat in de fatsoenlijkste huishoudens te vinden is.

— Zal Baxter het je niet vreeselijk kwalijk nemen, dat je hem dit werk uit de handen hebt genomen, Edward? vroeg Charles.

— Dat is best mogelijk, maar daar zullen wij ons maar liever niet aan storen, antwoordde Raffles kalm. Ik hoop, dat hij zelf zal begripen, dat wij niet den tijd hadden, hem eerst te gaan waarschuwen — en als hij het soms niet begrijpt — wel, dan kan het mij ook niet schelen. En nu voortgemaakt, voor onze man ongeduldig wordt en weder ontsnapt.

— Ja, hoe eerder wij hem beet hebben, hoe minder slachtoffers hij kan maken, riep Charles uit, terwijl hij haastig het vertrek verliet, ten einde een klein valies voor zijn vriend te gaan inpakken, waarin deze zijn schminkbenoodigdheden placht mede te nemen.

Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer, waar hij ongeveer tien minuten bleef, en er weder uitkwam, nog bezig met het aantrekken van zijn jas.

In de vestibule trof hij Charles en Henderson die reeds ongeduldig op hem stonden te wachten.

— Heb je je verkleed? vroeg de jongeman eenigszins verbaasd.

— In zekeren zin wel, antwoordde Raffles glimlachend. Je zult dat later wel merken. Nu heb ik geen tijd om het je uit te leggen. Op weg. Wij hebben geen minuut te verliezen.

De drie mannen verlieten de villa.

Op straat gekomen, zeide Raffles op zachten toon:

— Nu nemen wij een auto. Wij houden stil op den hoek van Oxfordstreet. In den wagen zal ik een lange witte pruik opzetten, zoodat Hylton mij niet herkent, want dat zou de zaak weleens in de war kunnen sturen. Dan ga ik zoo spoedig mogelijk het kantoor van de advocaten binnen. Jullie houden mij goed in 't oog. Zoodra ik verdwenen ben, volg je me, liefst zoo, dat men het weinig of niet opmerkt. In ieder geval geef je je het uiterlijk van een gewonen klant, die daar thuis is. Begrepen?

— Uitstekend, antwoordde Charles terwijl de chauffeur alleen met het hoofd knikte.

— Wat er verder gedaan moet worden, zal ik je wel in het kantoor vertellen, vervolgde Raffles.

Op dat oogenblik kwam er een auto aanrijden.

Raffles wenkte den chauffeur, en de wagen stond stil.

De Groote Onbekende monsterde even het gelaat van den man achter het stuurwiel en bromde goedkeurend.

— Je ziet er nog al snugger uit, zeide hij. Wil je een goede fooi verdienen?

— Graag, mijnheer.

— Goed zoo. Je hebt zeker wel gehoord van de vreeselijke misdaden, die er in de laatste twee of drie dagen in Londen zijn gepleegd, en waarvan altijd advocaten het slachtoffer zijn geworden?

— Het kleinste kind spreekt er van, mijnheer.

— Welnu — wij gaan den moordenaar vangen. Wil je daar behulpzaam bij zijn?

De oogen van den chauffeur schitterden.

— Zeg mij slechts, wat ik doen moet, mijnheer, antwoordde de man, die Raffles en zijn metgezellen zeker voor particuliere detectives aanzag. Ik ben geheel tot uw dienst.

— Nu dan — je hebt niets anders te doen, dan ons eerst naar den hoek van de Oxfordstreet te rijden. Daar stappen wij uit. Ken je het kantoor van de heeren Suffield en Campbell?

— Welzeker, mijnheer. En ik heb de beide heeren vaak gereden.

— Zooveel te beter. Welnu — je rijdt zoo ver door, tot je het kantoor goed kunt zien, en dan houd je stil, als iemand, die een klant wacht, die een boodschap doet en zoo aanstands terug zal keeren.

— Begrepen, mijnheer.

— Dan wacht je, totdat deze heeren hier in het kantoor gegaan zijn. Vervolgens zal er even later een der firmanten, de heer Suffield, het gebouw verlaten. Hij zal op den moordenaar

afgaan en hem met behulp van deze heeren gevangen nemen. Zoodra hij fluit kom je aanrijden en helpt den kerel in je auto laden. Dan rijd je zoo hard als je kunt naar Scotland Yard. Heb je het begrepen?

— Uitstekend, mijnheer. Maar zult gij er zelf dan niet bij zijn?

— Ik zal er zelf ook bij zijn — later, antwoordde Raffles, terwijl er een vreemdsoortig glimlachje om zijn lippen zweefde. En nu vlug voortgemaakt, anders zouden wij nog te laat komen.

Allen stapten in, en de auto vloog vooruit. Spoedig was de hoek van Oxfordstreet bereikt.

Even daarvoor hield de auto stil.

Raffles stapte uit.

Hij was onkenbaar.

Lange witte lokken vielen langs zijn wangen neder en zijn hoofd hing zwaar op zijn borst, als van een tachtigjarigen grijsaard.

De chauffeur keek deze gedaante niet zonder verbazing achterna, toen hij haar uit zijn auto zag stijgen, maar spoedig begreep hij, dat een der „detectives” zich vermomd had.

Raffles strompelde naar het kantoor der heeren Suffield en Campbell, maar hij gaf zijn oogen intusschen goed den kost.

Tot zijn voldoening zag hij, dat de corpulente vreemdeling weder op zijn post was, en langzaam over het tegenovergestelde trottoir heen en weer liep.

Zonder zich te haasten ging Raffles het groote gebouw binnen.

Maar zoodra hij de deur gepasseerd was, ontdeed hij zich vliegensvlug van zijn witte pruik en baard, die hij in zijn zak verborg.

— Zij behoeven het niet te weten, dat Lord Aberdeen het zoo ver in de vermommingskunst heeft gebracht, mompelde hij in zich zelf, terwijl hij de trap begon te beklimmen die naar de kantoren der beroemde advocaten voerde.

Hij vond de beide compagnons, zooals hij hen verlaten had.

Beiden waren echter zeer bleek, en in opgewonden toestand.

Campbell vooral was in de hoogste mate zenuwachtig en liep voortdurend door het groote kantoorvertrek heen en weer.

Suffield zat dof voor zich uit te staren, alsof hij reeds met deze wereld had afgerekend.

Tegelijkertijd stormden de beide advocaten op Raffles toe, alsof zij van hem hun eenig heil verwachtten.

— Godlof, dat gij er zijt, mylord, riep Suffield uit, terwijl hij een bevende hand op den schouder van den bezoeker legde. Ik had het niet lang meer uitgehouden.

— Ik geloof, dat ik zeker op dien moordenaar zou hebben geschoten — ja, Mylord! uit het raam zou hebben geschoten, als gij niet spoedig gekomen waart, voegde zijn compagnon er driftig aan toe, terwijl hij met zijn kleine armen in het rond zwaaide.

— Dan ben ik blij, dat ik op tijd ben gekomen,

merkte Raffles met een fijn glimlachje op. Ik geloof niet, dat het de aangewezen weg is, om in een zeer volle straat van uit een venster op de menschen te schieten — men raakt dan al heel gemakkelijk den verkeerde. Maar ik geloof dat daar mijn helper is reeds.

Inderdaad werd er op de deur geklopt en even later trad Charles binnen.

Nu pas scheen Suffield tot het besef te komen van het groote gevaar, waaraan Mylord zich om zijnentwil ging blootstellen.

Angstig riep hij uit:

— Gij hebt toch wel alle voorzorgsmaatregelen genomen, om het doodelijk wapen, dat nog niemand kent, te kunnen afweren, Mylord?

— Dat heb ik, mijnheer Suffield, antwoordde Raffles kalm. Mijn beste wapen tegen hem is juist — dat ik het zijne doorgrond heb.

Zonder acht te slaan op de verbaasde gezichten van de beide compagnons, wendde Raffles zich nu tot beide metgezellen.

— Is alles in orde?

— Alles, Mylord, antwoordde Charles.

— Dan wordt het tijd.

Raffles richtte zich nu tot Suffield met de vraag:

— Hebt gij een klein vertrek waar ik mijn voorbereidende maatregelen kan treffen?

— Zeker, Mylord. Aan het einde van de gang is een leegstaand vertrek, hetwelk geheel tot uw dienst is.

— Dan zal ik daar gaarne gebruik van maken. Er is zeker electrisch licht? Want ik zie, dat de duisternis begint te vallen. Wij zullen ons moeten haasten.

— Licht in overvloed, Mylord. Wees zoo goed mij te volgen, dan zal ik u voorgeen.

Suffield opende de deur van het kantoor en ging Raffles en Charles voor naar een klein vertrek, dat aan de achterzijde van de gang was gelegen.

Daar gekomen, draaide hij den schakelaar om en nu verspreidde zich een helder licht in het vertrekje, waarin zich geen andere meubelen bevonden dan een tafeltje en een paar stoelen.

Blijkbaar diende het aan eenige leden van het personeel om er hun lunch te gebruiken.

Raffles keek even rond en knikte goedkeurend.

— Dit is meer dan voldoende, mijnheer Suffield! zeide hij. Het overige kunt gij gerust aan ons overlaten — binnen een half uur hoop ik den krankzinnigen moordenaar onschadelijk te hebben gemaakt.

— Hij is dus krankzinnig? riep de advocaat uit.

— Hebt gij daar een oogenblik aan kunnen

twijfelen? riep Raffles. Het spreekt vanzelf, dat wij met een gek te doen hebben en nog wel een zeer gevaarlijken gek.

— Gij hebt dus al iets ontdekt, mylord, als ik vragen mag?

— Inderdaad heb ik reeds een en ander ontdekt, mijnheer, antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Maar de tijd dringt! Ik moet nu aan het werk gaan. En ik behoef u zeker nauwelijks te herhalen, dat het u en mijnheer Campbell streng verboden is het kantoor te verlaten! Ik zeg dit slechts in uw eigen belang.

De oude advocaat wierp Raffles nog een tamelijk angstigen blik toe, waarin verwondering en vrees dooreen gemengd waren en verliet toen het vertrek.

Hij nam zich echter vast voor door een spleet van het gordijn voor het venster Raffles te bespieden en te zien wat hij zou uitrichten.

Zoodra de advocaat het vertrek verlaten had, draaide de Groote Onbekende de deur op slot, opende het valies, hetwelk Charles mede had gebracht, zette een kleinen spiegel op tafel en begon zich met de grootste zorg te grimeeren.

Charles keek aandachtig toe.

Onder de vaardige vingers van zijn vriend veranderde diens gelaat iedere seconde meer van uitdrukking. Het werd vol en dik, het kreeg een roode kleur, en het werd van boven gedekt met een grooten bos grijs haar.

Een grijs ringbaardje voltooide de gelijkenis met advocaat Suffield tot in het volmaakte!

Charles slaakte een kreet van bewondering.

Hij begon het plan van zijn meester te doorzien.

Maar niettemin bleef hij zich vol angst afvragen, hoe deze zich zou weten te verdedigen tegen dat vreeselijke wapen, hetwelk de krankzinnige hanteerde.

Nadat hij zijn gelaat veranderd had, trok Raffles zijn jas en daarna zijn overjas weder aan.

— Weet je wat ik daar bedenk, Edward? vroeg Raffles.

— Laat eens hooren.

— Dat het geen winter meer is!

— Wat zou dat?

— Wel dan zou je een pels kunnen aantrekken, en daar zouden die vervloekte stalen stiften niet zoo gemakkelijk doorgaan!

— Je hebt gelijk! zeide Raffles glimlachend. Maar vrees niets — zij zullen mij geen kwaad doen!

Met deze woorden drukte hij zijn hoed op het hoofd, bekeek zich nog eens in den spiegel en verliet met Charles het vertrek.

HOOFDSTUK VIII.

DE KRANKZINNIGE.

Zoodra de beide vrienden de trap waren afgedaald en zich weder in de vestibule bevonden, zeide Raffles tot Charles:

— Ik ga het eerst de deur uit, maar niet dan nadat ik mij overtuigd heb, waar onze man ergens uithangt en of Henderson wel op zijn post is. Het zal tamelijk moeilijk gaan, want ik zie, dat het nu bijna zoo goed als geheel donker is. Het is een geluk dat de lichten al overal zijn opgestoken.

— En dan? vroeg Charles.

— Dan volg je mij op eenige passen afstand, waarbij je er natuurlijk wel voor moet wachten te toonen, dat wij met elkaar in betrekking staan.

— Uitstekend. En vervolgens?

— Zoodra ik op Hylton toeloop en hem aangrijp, kom je me zoo snel als je kunt te hulp want krankzinnigen beschikken vaak over een buitengewone lichaamskracht.

— Ik zal je geen oogenblik uit het oog verliezen! beloofde Charles.

— Nu, opgepast dan, het laatste bedrijf van het drama gaat een aanvang nemen!

Raffles trad naar de openstaande, groote straatdeur.

Daar gekomen, nam hij zijn gouden bril af, die op zijn neus prijkte en begon met de grootste zorg de glazen te poetsen.

Vervolgens haalde hij een sigarenkoker te voorschijn en stak met bedachtzame gebaren een sigaar op.

Ten slotte raadpleegde hij een klein opschrijfboekje, dat hij uit zijn binnenzak te voorschijn haalde.

Charles die hem geen oogenblik uit het oog verloor begreep zeer goed, dat Raffles met deze handelwijze niets anders op het oog had, dan de straat in alle richtingen goed te verkennen.

Eindelijk scheen hij gevonden te hebben wat hij zocht.

Hij knoopte zijn overjas zorgvuldig dicht en liep met de kleine dribbelende pasjes, die hij bij Suffield had opgemerkt, in de richting van Regentstreet weg.

En als Charles niet zeer goed had geweten, dat daar zijn vriend liep, dan had hij er een eed op willen doen, dat niemand anders dan de oude advocaat zooveel zijn kantoor had verlaten.

Charles wachtte nog eenige oogenblikken en verliet toen op zijn beurt het gebouw.

Een snelle blik was voldoende om hem te doen zien, dat zijn meester langzaam voort-

liep, en nu en dan voor een van de verlichte winkelramen bleef stilstaan.

Daar hij nauwkeurig acht gaf op alles wat er op straat gebeurde, zag hij spoedig dat er van den overkant van Oxfordstreet, met groot gevaar om onder een rijtuig of auto te geraken, een man kwam aanloopen, die het tegenovergestelde trottoir bereikte op ongeveer vijftig meter voor de plek, waar Raffles zich toen bevond.

Een onbestemd voorgevoel en de herinnering van de beschrijving welke Raffles van den krankzinnige had gegeven, overtuigden hem dat deze man de lang gezochte Hylton was.

Hij verhaastte eenigszins zijn schreden om zijn vriend dadelijk te hulp te kunnen komen als het noodig was.

De krankzinnige liep langzaam door, schijnbaar zonder acht te geven op den gewaanden advocaat.

De afstand tusschen de beide mannen minderde ieder oogenblik.

Plotseling bleef Raffles staan, blijkbaar knorrig omdat zijn sigaar was uitgegaan.

Hij stak de hand in een zijner zakken, blijkbaar om er 'n lucifersdoosje uit te halen.

Op dat oogenblik was de krankzinnige nog slechts een paar meters van hem verwijderd.

Hylton stak op zijn beurt de rechterhand in zijn zak en op hetzelfde oogenblik zag Charles zijn vriend een paar stappen vooruit doen en zich op Hylton werpen.

Onmiddellijk was hij bij hem.

Reeds worstelde Raffles met den krankzinnige die blijkbaar over buitengewone kracht beschikte.

De voorbijgangers bleven verschrikt toekijken, niet wetende wat zij moesten denken over deze woedende vechtpartij tusschen twee netgekleede heeren.

— Help mij, Charles, hijgde Raffles. Die kerel is zoo sterk als een leeuw.

Charles liet het zich geen twee keer zeggen.

Hij sprong den krankzinnige van achteren op den rug, sloeg hem een touw om den nek en draaide het zonder eenige gewetenswroeging zoo stijf hij kon dicht.

Aanstonds verslapte de greep van den krankzinnige.

Hij greep met beide handen naar het touw en van dat oogenblik maakte Raffles gebruik zijn polsen vliegensvlug en met de behendigheid van een goochelaar, zoodanig te binden, dat hij zich niet meer kon verroeren.

Toen hij opkeek stond de auto, met Hender-

son achter het stuur, naast den rand van het trottoir.

Raffles wierp een blik op zijn kleederen, streek ze zorgvuldig glad en hielp toen Charles met het overbrengen van den krankzinnige, die thans geheel versuft en wezenloos scheen te zijn, in de wachtende auto.

Zoodra zij daarin hadden plaats genomen, sprong Charles weder op den wagen, die onmiddellijk vooruit schoot.

En dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat de verwonderde voorbijgangers, waarvan er eenigen den bekenden advocaat Suffield aanstonds herkend hadden, nauwelijks begrepen hadden wat er gaande was.

En wat de echte Suffield betreft, deze had vruchteloos door een kier van het gordijn uitgekeken, want ten eerste speelde zich het voorval op tamelijk grooten afstand van het kantoor af en ten tweede gebeurde dit aan den kant waar het kantoor gelegen was.

De beroemde advocaat heeft dan ook nooit geweten welk middel Zijne Lordschap eigenlijk te baat had genomen om zich van den krankzinnige meester te maken.

Intusschen vloog de auto met groote snelheid door Londen.

Hylton scheen zich in zijn lot geschikt te hebben.

Van tijd tot tijd mompelde hij eenige onsamenvangende woorden, afgewisseld met een gillend gelach, waarbij hij zich achterover in de auto wierp.

Raffles wierp van tijd tot tijd een blik op hem en schudde het hoofd.

— Ik geloof niet, dat wij op hem zelf behoeven te rekenen, als wij iets van hem en zijn plannen willen vernemen! merkte hij op. Ik geloof dat de ongelukkige stapelgek is en alleen nog maar vrij geregeld kon denken, waar het de uitvoering van zijn helsche voornemens betrof.

— Hij ziet er tenminste geheel verdierlijk uit! zeide Charles terwijl hij een blik vol afkeer op den ongelukkige wierp. En wil je mij nu eens zeggen, Edward, zoo vervolgde hij, hoe je het toch hebt durven bestaan om dien man aan te vallen, terwijl je wist, dat hij zulke vreese-lijke wapens bezigde?

Tot eenig antwoord opende Raffles zijn overjas, daarna zijn jas en zijn vest, en toonde Charles nu een soort pantser, vervaardigd uit zeer dik leder, dat met stalen schalmen bezet was en dat zelfs tegen een gewonen revolverkogel bestand was.

Het pantser reikte hem van de dijen tot aan zijn hals en beschutte zijn bovenlijf en zelfs zijn armen volkomen.

— Je ziet dat ik geen vrees behoefde te koesteren! zeide hij glimlachend tot Charles. De stalen stift is als een koperen speld krom geslagen tegen dit kostelijke pantser! Zie maar, daar ligt zij op de vacht voor onze voeten!

— Met deze woorden bukte hij zich en nam

de stalen stift met de grootste zorgvuldigheid op.

Het voorwerp was inderdaad geheel krom gebogen.

Raffles borg het zorgvuldig in een leeg lucifersdoosje, dat hij met zijn zakdoek omwikkelde en in zijn zak liet glijden.

— Je ziet dus wel in, dat ik volstrekt niet zoo heldhaftig ben geweest! zeide Raffles tot Charles.

— Alles goed en wel, zei deze. Maar hij had je toch evengoed in den hals of in het gelaat kunnen raken.

— Neen, dat had hij niet! hernam Raffles. Ik verzeker je dat ik anders op een andere wijze te werk zou zijn gegaan. Hij kon zijn gevaarlijke projectielen slechts afschieten op de borst of de maag van zijn slachtoffers, tenzij deze minder dan vier voet groot waren. Aanstonds zal ik je de uitlegging van dit raadsel wel kunnen verklaren.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

Hij tikte tegen het voorraampje en de auto stond stil.

— Zeg eens dat Henderson naar de villa moet rijden en daar op ons wachten, Charles.

De jonge man stapte uit en bracht het bevel over.

Daarna zette de auto zich weder in beweging om korten tijd daarna stil te houden voor de zijdeur in den parkmuur.

— Wacht hier even op mij! zeide Raffles tot Charles. Ik zal er goed aan doen mij even te verkleeden, want het is volstrekt niet noodig, dat vriend Baxter mij in deze vermomming ziet. Ik ben aanstonds weder terug.

Raffles opende de tuindeur en trad binnen.

Een kwartier later kwam hij weder terug in zijn gedaante van Lord William Aberdeen.

— Nu maar recht door naar Scotland Yard, Henderson! riep hij den chauffeur toe.

Toen Raffles weder naast Charles had plaats genomen, merkte deze op:

— Maar Hylton zal je verraden! Hij zal aan Baxter zeggen dat hij door Suffield is gearresteerd!

— Ik geloof dat hij daartoe al te ver weg is, Charles. Maar zelfs al deed hij het, dan zou het nog niets te beteekenen hebben! Met zijn gewone schrandereheid zal Baxter dit eenvoudig houden voor de wartaal van een gek!

Het gebouw van Scotland Yard was spoedig bereikt.

Gedurende den geheelen rit had Hylton geen woord gezegd.

Met een stompe uitdrukking op zijn gelaat had hij voortdurend uit het portier gekeken.

Eenige malen had hij een gebaar gemaakt, als wilde hij het openen en zich uit de auto storten, maar dan was een vlugge beweging van Raffles voldoende geweest, om hem weder als een geslagen hond in elkaar te doen krimpen.

Zoodra de auto voor het gebouw van Scotland

Yard stil stond, kwam een agent toesnellen, die het portiek opende.

Raffles en Charles deden den krankzinnige, die zich willoos liet leiden, uitstappen.

De agent keek verbaasd bij het zien van dezen met touwen geboeiden man.

— Mag ik vragen wien gij daar brengt, heeren? vroeg hij verwonderd.

— Wij brengen den moordenaar van de vijf advocaten, Hylton! antwoordde Raffles.

— Is het waarlijk, mijnheer? riep de agent verheugd uit. Dat zou voor velen van ons een pak van het hart zijn.

— Is mijnheer Baxter op het kantoor?

— Hij is zoo juist gekomen, mijnheer.

— Ik wenschte hem gaarne even te spreken. Kunt gij dezen man zolang in het arrestanten-hok opsluiten?

— Welzeker, mijnheer.

— Maar is het wel stevig? Want ik verzeker u, dat onze krankzinnige over reuzenkrachten beschikt.

— Ik verzeker u, dat hij er niet uit zal komen.

— Zooveel te beter. Hebt gij hier een dwangbuis?

— Dat spreekt vanzelf. Zullen wij het hem aandoen?

— Ja, want om een bijzondere reden wil ik niet, dat hij zijn armen kan bewegen.

Met behulp van een paar agenten werd de krankzinnige, die zich nergens iets van scheen aan te trekken, naar een der arrestantenhokken gesleept en in een dwangbuis gestoken, zoodat hij zijn armen volstrekt niet meer verroeren kon.

Nadat hij zich hiervan overtuigd had, volgden Raffles en Charles den agent, die hen naar de spreekkamer van den hoofdinspecteur Baxter bracht.

Deze was niet weinig verbaasd en vereerd, toen hij op het visitekaartje dat hem werd overhandigd den naam van Lord William Aberdeen las.

Zoodra Raffles en Charles tot hem waren toegelaten, viel de eerste met de deur in huis:

— Ik kom in de zaak van advocaat Colebrocke, mijnheer Baxter.

— Ah zoo, riep Baxter uit. En zoudt gij soms iets ontdekt hebben, Mylord?

— Ik heb ontdekt, mijnheer Baxter, dat de inbreker, dien gij hebt gearresteerd, aan den moord althans volmaakt onschuldig is.

— Ik ben ook tot dat vermoeden geraakt, nadat er wederom een moord gepleegd was op advocaat Webster, onder dezelfde omstandigheden en nadat onze inbreker reeds achter slot en grendel zat. Hieruit zou dus volgen, dat hij die laatste misdaad niet kan bedreven hebben.

— Inderdaad, mijnheer Baxter, het eene volgt uit het andere, zeide Raffles met onmerkbaar ironie in zijn stem.

— Maar wilt gij mij eens zeggen, wat gij dan ontdekt hebt, Mylord?

— Den moordenaar van de zes advocaten, mijnheer Baxter.

— Wat zegt gij daar? riep Baxter uit, terwijl hij van kleur verschoot. Weet gij wie hij is?

— Hij heet James Hylton.

— En waar is hij?

— Hier. In een der cachotten. Gij kunt hem aanstonds zien. Maar neem een half dozijn gaenten mede, want hij was wel zeer kalm, toen ik mij van hem had meester gemaakt, maar misschien komen zijn aanvallen terug.

Zonder zelfs te antwoorden, had Baxter zijn pet gegrepen en met luider stemme om zes agenten geschreeuwd.

De deur van de cel werd geopend en men trad, voor zoover de ruimte het toeliet, het kleine hok binnen.

Hylton zat suf voor zich uit te staren.

— Dat is dus de man? riep Baxter uit. Wilt gij mij eens zeggen, hoe gij hem hebt kunnen arresteren, Mylord? voegde hij er niet zonder eenigen naijver aan toe.

— Dat zal ik u aanstonds wel eens mededeelen, mijnheer Baxter! antwoordde Raffles, die reeds naar een of ander verhaal begon te zoeken, dat hij den goedgelovigen hoofdinspecteur op de mouw zou spelden.

Baxter wendde geen oog van den krankzinnige af.

— Maar heeft hij niet op u geschoten, Mylord? riep hij eindelijk verwonderd uit. Hij zal zich toch wel hebben willen verdedigen?

— Hij heeft inderdaad op mij geschoten, mijnheer Baxter!

— Maar u gelukkig niet geraakt, Mylord!

— Integendeel, hij heeft me wel degelijk geraakt!

— Hoe nu! riep de hoofdinspecteur verbaasd uit.

— Of ik moest liever zeggen: hij heeft mij niet geraakt, maar getroffen!

— Zoudt gij dit niet eens nader willen toelichten, Mylord. Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik dit fijne onderscheid niet begrijp!

— Gaarne, mijnheer Baxter!

Raffles haalde het doosje te voorschijn, opende het en nam er de gekromde stalen stift uit.

— Daarmede heeft Hylton op mij geschoten, mijnheer Baxter!

— Met dat onnoozele stalen pennetje? riep Baxter op verachtelijken toon.

— Dat onnoozele stalen pennetje is gedompeld in een zeer snel werkend, vreeselijk vergift, mijnheer Baxter!

De hoofdinspecteur van politie verbleekte en deinsde eenige stappen achteruit.

— Maar door welk middel heeft hij dan die stalen dorens toch wel kunnen afschieten? riep hij eindelijk.

— Dat zal ik u aanstonds laten zien, mijnheer Baxter! antwoordde Raffles. Maak het dwangbuis eens los! zoo richtte hij zich tot eenige der agenten, die om hem heen stonden, maar

doe hem tevens een stevig stel boeien aan en zorg vooral, dat hij de handen niet in den zak kan steken! Of wacht eens! Ik weet nog wat beters!

Hij trad op den gevangene toe, die hem onnoozel aankeek.

Daarop liet hij Hylton opstaan, plaatste hem met het gelaat dicht tegen den muur.

Vervolgens stak hij zijn hand in den rechter jaszak van Hylton, haalde een zakschaartje te voorschijn — en het volgende oogenblik hield hij een gummibal met een eind slang in de hand, zooals fotografen die gebruiken, om den sluiters van hun toestel te laten werken.

Baxter had met een open mond van verbazing toegekeken.

— Wat beteekent die drukpeer? vroeg hij.

— Dat zult gij aanstonds zien! zeide Raffles. Ga nu uw gang mannen.

De agenten ontdeden Hylton van het dwangbuis en klemde de boeien om zijn polsen, hetgeen de krankzinnige gewillig toeliet.

Daarop trad Raffles op hem toe, knoopte zijn jas open, vervolgens zijn vest en nu kwam een zonderling gevormd kastje te zien in den vorm van een groote camera.

In plaats van een objectief had het voorwerp echter vooraan iets dat er uitzag als de loop van een kinderpistooltje.

Het kastje was op zijde, van voren, van boven en van onderen aangevuld met kussentjes en deze verleenden den moordenaar zijn zonderlinge corpulentie.

— Begint gij het nu te begrijpen? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik moet bekennen, mylord.... antwoordde Baxter, die er inderdaad niets van begreep.

— Dan zullen eenige woorden voldoende zijn om het u uit te leggen! zeide Raffles. Dit voorwerp is niet anders dan een mitrailleur in het klein. Zooals gij ziet is het met riemen over de schouders en om het middel van den moordenaar bevestigd, zoodat het

onwrikbaar op dezelfde plaats blijft! Wanneer ik dit kleine luikje open klep, kan ik een honderdtal fijne naalden op den bodem van het kastje zien liggen, die met behulp van een zeer vernuftig mechanisme, beurtelings voor dezen kleinen pistoolloop worden gebracht! Het afschieten van deze mitrailleur heeft op pneumatische wijze plaats, dat wil zeggen door luchtdruk. Door op dezen bal te knijpen, die in zijn zak verborgen was, bracht de moordenaar een zijner projectielen voor dezen loop, welks uiteinde in een daartoe uitgeholde knoop van zijn vest verborgen was, en door een tweeden druk joeg hij de vergiftigde stalen stift met verbazende snelheid en nooit missende zekerheid naar zijn tegenstander. Gij zult met mij de genialiteit van deze uitvinding bewonderen, mijnheer Baxter!

— Gij noemt dat genialiteit, Mylord? Ik noem het duivelsch! En ik verzeker u, dat de moordenaar de galg niet zal ontloopen!

Op dit oogenblik deed een zwakke kreet hen allen omkijken.

Hylton was half van zijn stoel gezakt.

Zijn gelaat had een blauwachtige tint en van zijn oogen was niets dan het wit te zien.

Raffles boog zich over hem heen en berook zijn lippen.

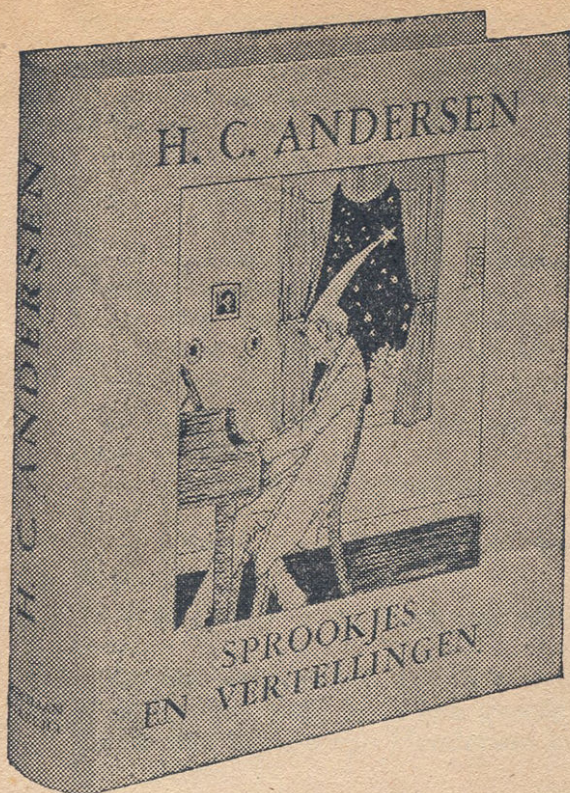
Daarop richtte hij zich weder op en zeide op ernstigen toon tot Baxter:

— De aardsche rechter kan dezen waanzinnige niet meer straffen, mijnheer Baxter! Hij heeft zich zelf reeds gericht!

— Wat zegt gij daar? riep Baxter uit. Hoe is dat mogelijk?

Tot eenig antwoord stak Raffles zijn vingers in de zijzakjes van het openhangende vest en haalde uit een daarvan een paar pillen, welke hij Baxter toonde.

— Zoo was het mogelijk, mijnheer Baxter! zeide hij kortaf. Wij hebben niet voldoende op hem gelet en hij heeft zich door vergift van het leven beroofd!

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: